

Etyka biznesowa Wprowadzenie do etyki wartości

Wstęp

Intencją tego tekstu jest służyć jako kompendium, które przyczynia się do lepszego zrozumienia głównej terminologii etycznej i podstawowych systemów etycznych ukierunkowanych na etykę biznesu. Etyka biznesu jest częścią etyki stosowanej. Oznacza to, że książka skupi się wyłącznie na kwestiach etycznych. Tematy takie jak odpowiedzialność społeczna czy odpowiedzialność korporacyjna będą rozpatrywane tylko częściowo jako zjawisko moralne. Nie chcemy mylić tych tematów z etyką. Chcielibyśmy przeanalizować te zjawiska z perspektywy etyki. Niniejsze kompendium powinno pomóc tym, którzy prowadzą własną karierę lub prowadzą karierę innych ludzi z etycznego punktu widzenia. Porozmawiamy o życiu biznesowym w świetle etyki wartości. Ten tekst jest podzielony na dwie części. Pierwsza część jest teoretyczna, w której przedstawiono przegląd głównych pojęć etycznych i najważniejszych systemów etycznych. Druga część tego tekstu koncentruje się na etyce stosowanej, w której analizuje się kilka przypadków ze stanowiska etyki normatywnej.

1.1 Podstawowe pytanie o etykę

Szukamy odpowiedzi wystarczająco dobrych, aby można je było uznać za najbardziej podstawowe dla każdego człowieka, pytania, od których nikt nie może uciec, ponieważ ich przyszłość zależy od odpowiedzi. To nie jest etyka w czysto akademickim tego słowa znaczeniu, ale etyka, którą każdy, kto zadaje sobie pytanie o własne istnienie, będzie miał pilną potrzebę zainteresowania. Należy dodać, że poszukiwanie odpowiedzi staje się bardzo trudne bez pewnego poziomu erudycji akademickiej. To właśnie Immanuel Kant utworzył sobie drogę, formułując cztery podstawowe pytania, z którymi każdy człowiek musi się zmierzyć:

- Co mogę wiedzieć?
- Co powinienem zrobić?
- W co mogę wierzyć?
- Kim jest człowiek? Lub kim ja jestem?

Te cztery podstawowe pytania stanowią podstawę etyki. Chociaż każdy jest związany z inną dyscypliną, można je uznać w najszerszym sensie za podstawowe punkty wyjścia etyki. Przykład: Dzieci muszą odpowiedzieć na ważne pytanie Kanta: "Co powinienem zrobić?", Gdy zdecydują się wybrać szkołę średnią i zastanowią się, ile muszą przygotować na egzaminy, jeśli wybiorą daną szkołę. Prawda jest taka, że ich rodzina pomaga im, zwłaszcza ich rodzicom, ale muszą podjąć tę decyzję, a także zrobić coś więcej, ucząc się ciężko.

Główne pytanie etyczne: Co powinienem zrobić?

Jest to podstawowe pytanie etyczne, ale wciąż nie wiemy, jak ważne jest studiowanie etyki. Musimy dać właściwą odpowiedź na pytanie "co mam zrobić?" lub pytanie, dlaczego robimy to, co robimy. Szukamy uzasadnienia dla naszych decyzji.

Najważniejsza funkcja etyczna: Uzasadnienie codziennych decyzji.

1.2 Dlaczego musimy studiować etykę

Był kiedyś człowiek szukający koloru. Kolor miał być użyty w obrazie, a tematem obrazu była kolacja. Przez bardzo długi czas mężczyzna robił tylko szukanie odpowiedniego odcienia niebieskiego. Napisał notatkę o warunkach odpowiedniego odcienia niebieskiego. Kiedy w końcu go znalazł, skończył swoje niewiarygodne arcydzieło. Możesz zapytać, dlaczego nie wybrał spośród wielu dostępnych odcieni błękitu lub tych, do których łatwiej było dotrzeć. Dlaczego tracisz tak dużo czasu szukając odpowiedniego niebieskiego? Odpowiedź można znaleźć w jego artystycznej spuściźnie, Ostatnia wieczerza. Tym człowiekiem był Leonardo Da Vinci. Człowiek nie jest wiecznie zamknięty w tym świecie, który, jak się wydaje, może być tylko jego tymczasowym domem. Dawno minęły już tylko jego myśli, czyny i dzieła rąk, od arcydzieł muzycznych, poprzez wspaniałe wiersze, po rzeźby i obrazy o wartościach, które z czasem rosną. Gdyby tylko te dzieła były świadkami wielkości ducha, łatwo byłoby nazwać życie znaczącym i dobrym. Jednak to samo dotyczy ciemnej strony ludzkiej duszy. Holokaust, wojny, ludobójstwa i zepsucie rodzą ludzkość z taką samą mocą, jak wszystkie rzeczy duchowe podnoszą ją na wyżyny. Wszystkie wartości, które tworzymy, wydają się być cnotliwe, ale czas udowodni im, że są złe. Z tej dychotomii ludzkości rodzi się ważne pytanie, a jej pilność nie może być trywializowana. W związku z tym kwestia etyki jako wybitnego XX-wiecznego moralisty - mówi Emmanuel Levinas - jest kwestią, która stoi na czele ludzkiego myślenia. Przykład: Historia dwudziestego wieku uczy nas, że każda decyzja ludzkości ma konsekwencje, mające wpływ na ludzi. Teraz znamy pierwsze i podstawowe pytanie etyczne: co powinienem zrobić? Wiemy również, że każda decyzja prowadzi nas do konsekwencji. Każdy to wie. Czy tak naprawdę jest tylko jeden ważny powód do studiowania etyki? Uważamy, że jest więcej powodów, dla których musimy to zrobić.

2 Wprowadzenie do etyki

Ludzie zawsze próbowali zrozumieć otaczający ich świat, siebie i swoją własną rolę w tym. Dzięki tym naciskom narodziła się nowa dyscyplina, która zajmuje się wszystkimi aspektami ludzkiego działania. Ta dyscyplina nazywa się "etyką". Chociaż etyka dotyczy wszystkich ludzi, nie każdy wie, co to jest i tylko nieliczni wiedzą, co kryje się w tym słowie. Mimo to etyka jest nadal używana przez tych, którzy nie ufają, że może ona działać. Konieczne jest zatem pogodzenie się ze słowem "etyka" i jego wieloma alternatywnymi znaczeniami.

2.1. Znaczenie słowa "etyka"

Arystoteles jest powszechnie uważany za twórcę etyki w filozofii. Starożytny filozof napisał wiele książek uznanych za pierwsze dzieła zajmujące się etyką. Te książki to etyka nikomachejska, etyka eudemiczna i magna moralia. Ostatnia praca to kompilacja pierwszych dwóch. Nie były to jednak pierwsze książki, które po prostu patrzyły na problemy dobra i zła. Ten temat jest jeszcze starszy i poprzedza wszystko literatura filozoficzna, pochodząca z VI w. p.n.e. Temat etyki był już obecny w pierwszych zapisach ludzkiej cywilizacji. Zapisy te są naprawdę starożytnymi dziełami w formie mitologicznych narracji, ukazujących głębokie etyczne korzenie. Epopeja Gilgamesza z Mezopotamii służy jako jeden przykład i Sinuhe egipski jako drugi. Najważniejsze europejskie prace mitologiczne tego typu to Iliada Homera i Odyseja. Wszystkie te prace są zaabsorbowane tym samym pytaniem: Jaka jest właściwa droga

działania ludzi? Pytanie to jest nie tylko bardzo abstrakcyjnym wyrazem egzystencjalistycznego nastroju poprzednich pokoleń, ale podkreśla logiczną potrzebę znalezienia sposobów działania w różnych obszarach ludzkiego współistnienia, które można by uznać za dobre lub co najmniej pomocne w kształtowaniu dobrego życia. Kwestie etyczne odnoszą się do wszystkich aspektów ludzkiego życia i zawsze istniał związek między etyką a życiem codziennym, który jest mocno podkreślony przez etymologię dwóch greckich słów: OIKOS i ETHOS. Angielskie słowo ECONOMY pochodzi od greckiego słowa OIKODOMEIO, które w literackim sensie jest kierownikiem domu, który stara się znaleźć najlepsze sposoby opieki nad domem. Ci ludzie próbowali zarządzać przestrzenią domową w sposób, który przynosił maksymalne korzyści wszystkim mieszkańcom. Jeśli teraz zapytasz, co etyka ma wspólnego z tym rodzimym typem zarządzania, istnieje dzięki tej wzajemnej relacji. Słowo ETHOS również jest greckie. W podobny sposób jak w przypadku OIKODOMEIO, odnosi się do człowieka, który jest w domu w określonym miejscu, a dokładniej, kto został oswojony w pewnym momencie, przewidując kogoś, kto szuka reguł, które pozwalają mu zarządzać własnym życiem w określonym środowisku. Ten wysiłek został udokumentowany przez starożytnego historyka Thukydidesa, który zwrócił uwagę na fakt, że ludzie próbowali wymyślać obyczaje i zasady na długo przed zbudowaniem pierwszych miast. Skuteczne zarządzanie domem jest ściśle powiązane z obyczajami i zasadami od czasów starożytnych, od rozdawania zadań po dystrybucję bogactwa materialnego. OIKODOMEIO (zarządzanie gospodarstwem domowym) było podporządkowane niektórym typom ETHOS, czyli zwyczajom, że społeczeństwa w określonej przestrzeni geograficznej są uważane za dobre i cnotliwe. Arystoteles opisał tę wzajemną symbiozę, mówiąc, że każdy obywatel ateńskiej POLIS przyjął dokładnie określony zestaw obowiązków określonych przez ich zawód. Zarządzanie gospodarstwem domowym stało się podstawowym elementem zdrowej, funkcjonującej społeczności. Wszyscy przyczynili się do dobrej administracji całego miasta w ramach jego środków. Arystoteles podaje całą listę czynności, które przeprowadzili, w tym: zaopatrzenie w żywność i napoje, handel, rzemiosło artystyczne, służbę wojskową, religijną i prawną, filozofię i edukację. Wszystko to miało miejsce w Atenach w IV wieku pne. Wraz z nadejściem filozofii etyka oparta wyłącznie na zwyczajach stała się niezrównoważona. Pierwszym znaczącym konfliktem między etyką obyczajów a wolną świadomością był jeden z Sokratesa ze społecznością ateńską. Ten konflikt jest częścią zarówno tradycji filozoficznej, jak i myślenia etycznego. Chociaż jest pytanie: Dlaczego w ogóle musimy znać historię etyki? Czy musimy to dogłębnie poznać? Czy musimy to wiedzieć, aby zrozumieć, kiedy postępujemy etycznie, a kiedy nie jesteśmy? Odpowiedź jest prosta: nie trzeba znać tej historii, aby postępować etycznie. To, co jest jednak ważne i jaką historią (nie tylko historią etyki, ale historią w ogóle) może uchwycić w nauczaniu, to wszelkiego rodzaju sytuacje graniczne, które kształtowały całe społeczeństwa. Były to sytuacje, które zasadniczo zmieniły trendy w dyskursie etycznym. Poznanie tych konkretnych momentów w historii ludzkości przyczynia się do lepszego zrozumienia mechanizmów, które badają dobro lub zło. Są to również główne pytania w zakresie etyki, dlatego też ta książka nie może obejść się bez krótkiego streszczenia ewolucji etycznego myślenia. Jest tak tym bardziej dlatego, że ekonomia jako dyscyplina naukowa, w tym teoria laborystyczna, była częścią filozofii, a dokładniej filozofii moralnej - lub jaką znamy etykę. Tematy związane z pracą zostały już przyjęte przez Hezjoda w jego mitycznym wierszu "Dzieła i dni". Filozofowie dnia byli pochłonięci moralną natarczywością pracy. Drugim przykładem jest Prodicus of Ceos i jego

dzieło, Horai. Platon zwrócił także uwagę na znaczenie podziału obowiązków i roli pracy w prawidłowym funkcjonowaniu całego społeczeństwa. To Arystoteles opisał zasady twórczości i twórczości artystycznej, które później były stosowane przez cały okres średniowiecza. Powód? Arystoteles określił etykę jako praktyczną filozofię. Dopiero nadejście Oświecenia znacznie później doprowadziło do radykalnej zmiany w rozumieniu ekonomii. Było to najbardziej widoczne w "Bogactwie narodów" Adama Smitha, opublikowanym w 1776 roku i uważanym za fundamentalną propozycję ekonomii. Ekonomia stała się odrębną nauką dzięki Adamowi Smithowi. Z drugiej strony etyka pracy lub etyka ekonomiczna to raczej etyczne dyscypliny stosowane w określonych obszarach działalności. Jednak nawet te nie poradzą sobie bez pewnej części filozofii i historii etyki. Używają terminów i technik metodologicznych, które rozwinęły się przez wiele stuleci. Nie oznacza to, że wszyscy, którzy specjalizują się w etyce ekonomicznej lub etyce pracy, muszą znać szczegółową listę średniowiecznych cnót i ich różnice, jakie widzi św. Tomasz z Akwinu w porównaniu do Arystotelesa. Trzeba tylko powiedzieć, że podstawowa znajomość obszaru nie boli. Przeanalizujemy główne systemy etyczne znane z mitologii do chwili obecnej oraz sposób, w jaki paradygmaty patrzenia na dobro i zło zmieniły się w praktycznych rozważaniach na temat ludzkiego życia. Będzie też miejsce na główne pojęcia stosowane w etyce. Jak każda inna branża, etyka używa narzędzi. Stolarz, który wie, jak posługiwać się narzędziami, może zrobić piękne meble. To samo dotyczy tych, którzy chcą profesjonalnie zajmować się etyką. Tacy ludzie muszą znać podstawowe pojęcia, tak jak w przypadku narzędzi w rękach cieśli. W tym przypadku handel jest raczej intelektualny niż manualny, ale tym bardziej odpowiedzialność spoczywa na barkach tych ludzi. Jak to ujął niemiecki filozof Peter Wust krótko przed drugą wojną światową, każda myśl prędzej czy później znajdzie sposób zdarzyć się

2.2 Etyka w etosie

Wyjaśnienie podstawowych pojęć w etyce zaczyna się od odróżnienia MORALNOŚCI od ETHOS. W zwykłym języku te dwa słowa mają niemal identyczne znaczenie. W specjalistycznym użyciu i praktycznej filozofii muszą być wyraźnie oddzielone. Powód jest prosty: nie są synonimami, ale dwoma bardzo różnymi pomysłami. Pierwszą znaną osobą, która dokonała tego rozróżnienia był Immanuel Kant. Wiemy już, że myślenie i działanie były pierwotnie oparte na zwyczajach lub zwyczajowym prawie, więc prawe lub bezprawne zachowanie zostało ocenione zgodnie z tym, jak społeczeństwo utknęło w pewnych regułach. Arystoteles zauważył, że te moralne przepisy są dwojakie: w języku greckim NOMOI GRAFOI KAI NOMOI AGRAFOI - "mogą być napisane lub niepisane". Kodeks moralny jest nieodłączny od każdej kultury i typowy dla każdej ery ludzkiej egzystencji. Powstaje pytanie, w jaki sposób rozpowszechnia się zapisany kodeks moralny i zasady. Można je przekazywać poprzez tradycyjne skrypty, zwyczaje, przykazania, a nawet jako część religijnej liturgii. Mit, historia lub przykazanie religijne mogą stać się medium, które niosą przesłanie moralne. Filozofia i eseje filozoficzne również są do tego zdolne. Dzisiaj są nowe sposoby komunikacji, zwłaszcza sieci społecznościowe, które tworzą swój własny etos w uniwersum komunikacyjnym. Kant zwrócił uwagę na moralność w swojej treści. Na przykład etos Nie zabijaj jako nakaz jest dany od wewnątrz i stosuje się do jednostek i całego społeczeństwa. Mówimy o etyce heteronomicznej, którą Kant nazywa Sittlichkeit. Zachowania etyczne są zgodne z ogólnie przyjętymi przepisami, normami i zasadami. Prawo jest motywem do myślenia, mówienia i

działania, czy to w formie pisemnej, czy niepisanej. Bardzo dobrym przykładem etyki moralnej jest Dziesięć przykazań w judaizmie. Jest to napisany etos, który został przekazany zarówno przez skrypty, jak i religijną liturgię. Kolejny przykład dobrze zachowanego pisemnego Kodeksu etycznego pochodzi z czasów Imperium sumeryjskiego i ma ponad pięć tysięcy lat. Jest to bardzo cenne, ponieważ odśladnia stosunki robocze w cywilizacji, która przestała istnieć dwa tysiące lat p.n.e. Istnieją również przykłady niepisanych norm moralnych i praw, przekazywanych z pokolenia na pokolenie w formie ustnej. Są to mityczne narracje plemion afrykańskich lub polinezyjskich, które często animistyczne istoty. Wraz z wynalezieniem filozofii, cywilizacja zachodnia dociera nie tylko do mocnych stron etosu, ale także do słabości moralnych. Ze względu na ich heteronomiczny charakter słabości mogą nakłaniać ludzi do etycznego postępowania, ale tworzyć etyczne konflikty. Na początku drugiego rozdziału wspominaliśmy, że etyka w kategoriach moralnych stopniowo stawała się całkowitą sprzecznością z wolnością człowieka. Pierwszym konfliktem związanym z wolnością zapisanym w literaturze filozoficznej był spór między Sokratesem a ateńską radą miejską. Stanowi to dylemat etyczny między etosem a moralnością.

2.3 Etyka w moralności

Pierwszą rzeczą, która przychodzi na myśl podczas próby życia zgodnie z określonymi przepisami, normami lub prawami, jest to, czy ograniczają one twoją wolność. Innymi słowy, czy etyka jest uporządkowana przez zwyczaje i tradycje nadal etyką w dosłownym znaczeniu tego słowa? Czy etyka nie powinna pochodzić z decyzji podejmowanej przez wolno myślącą osobę? Jeśli społeczeństwo uznaje cnotę jako jedyną możliwą cnotę, trzyma się prawa, które samo w sobie określa to dobro? Czy to po prostu stało się aktem, który każdy ma przestrzegać? Wszystkie takie zwyczaje można później przekształcić w prawo bez zrozumienia zasad. Nazywamy to legalnością. Zgodność z prawem oznacza, że chociaż wszystkie zamówienia lub zwyczaje są formalnie przestrzegane, ich wcześniejszy cel zostaje odrzucony. Przestrzeganie zasad staje się celem, a nie środkiem samym sobie. Jednak sprawiedliwość powinna być celem, a nie prawem. Sytuacja, w której prawo staje się celem ludzkich zachowań bez doprowadzenia do prawości i cnoty, była dokładnie tym, co Sokrates krytykował w V wieku p.n.e. Całą krytykę można sformułować następująco: jeśli zwyczaje i tradycje są dobre, ponieważ prowadzą do prawości i cnoty, muszą być przestrzegane. Jednakże, gdy zwyczaje i normy pewnego punktu w historii nie prowadzą do prawości i cnoty w innej epoce, nie są uważane za dobre i mają być zastąpione. Sokrates miał na myśli DAIMONION, własne sumienie. Oprócz moralnej zasady, która wiąże ludzi, by dążyć do cnoty, istnieje także osobista potrzeba indywidualnej cnoty. Immanuel Kant opisuje pragnienie jako Moralität. Moralność jest tym, co indywidualne sumienie uważa za dobre. Indywidualne sumienie tworzy przekonania o tym, co jest słuszne i złe. Myślenie, mówienie lub działanie jest uważane za moralne, o ile pozostaje w harmonii z sumieniem jednostki. Dlatego etyka oparta na moralności jest ogólnie znana jako etyka autonomiczna.

2.4 Autonomiczne, heteronomiczne, autonomiczne

Są to słowa, które nie są używane w życiu codziennym lub są rzadko używane. Niemniej są one bardzo ważne dla dyskursu etycznego. Zamierzamy rzucić trochę światła na nich.

2.4.1 Autonomiczny

Pojęcie to pochodzi z greki i jest złożonym słowem uformowanym z zaimka osobowego AUTO (self) i rzeczownika NOMOS (law). AUTONOMICZNIE dosłownie oznacza, że jestem prawem dla mnie. Etyka używa słowa "autonomiczny" do opisanego swobodnego zachowania - działania wynikającego z osobistej decyzji jednostki.

2.4.2 Heteronomiczny

Słowo to pochodzi również z języka greckiego i jest składnikiem osobistego przymiotnika HETEROS (dziwny) i rzeczownika NOMOS (prawo). Oznacza to dziwne prawo, a w etyce odnosi się do działania lub zachowania powoływanego decyzją o innym przedmiocie niż podmiot zobowiązany do tej decyzji. Innymi słowy, jeden człowiek przyjmuje wolę innego człowieka lub społeczeństwa bez zgody. Jego decyzje podejmowane są pod presją i nie można ich uważać za wybory dokonywane w ramach wolnej woli. Zatrzymajmy się na chwilę na ten pomysł. Ta koncepcja była typowa dla niewolników, ponieważ egzekwowano na nich wolę zewnętrzną i była ona taka sama zarówno w czasach starożytnych, jak i w latach współczesnego kolonializmu. Heteronomiczne zachowanie jest jednak nie tylko obecne w niewoli, ale często znajduje się w zwyczajowym prawie, tradycjach i obyczajach danego narodu lub społeczeństwa. Nawet systemy religijne mogą narzucać dogmaty, które mogą stać się nie do zniesienia ciężarem. Obecne czasy są świadkami heteronomii w stosunkach roboczych lub biznesowych, szczególnie między pozbawionymi skrupułów sprzedawcami a ich klientami. Uderzającym przykładem etycznego problemu lub sytuacji jest lichwiarska pożyczka, zgodnie z którą wola jednego podmiotu (w tym przypadku nie do zniesienia interesu) jest nakładana na drugą, wykorzystując trudną sytuację życiową tego ostatniego.

2.4.3 Theonomos

Trzecia koncepcja pochodzi z tej samej etymologii. THEONOMOS to greckie słowo złożone utworzone z THEOS (Bóg) i NOMOS (prawo), co oznacza prawo Boga. Nie jest to dosłownie niczym Boże prawo, ale idea wskazuje na ludzi, którzy przyjmują je jako swoje prawo, nie tylko formalnie się z tym zgadzając, ale akceptując je jako swoje własne. Na przykład Dziesięć Przykazań można zaakceptować w takim stopniu, że ludzie mogą żyć zgodnie z nimi. Mimo że są przykazaniami, nie stają się prawem heteronomicznym. Nie są one nawet autonomiczne, stąd przedrostek THEO. Ponieważ jednostki postanowiły przyjąć inną normę etyczną wyłącznie dzięki wolnej woli, stały się ich własną normą etyczną.

2.5 Definicja etyki

Definiowanie etyki jest nie mniej trudne niż w przypadku innych dyscyplin i trudno jest uzgodnić jedną definicję. Istnieją różne szkoły w obrębie etyki i każda z nich przedstawia własne podejście do definiowania tego, co uważają za jedyną właściwą definicję. Nie musisz daleko szukać przykładów. Niektóre podejścia traktują etykę jako teorię na temat dobra i zła. Inni używają go jako narzędzia do moralizowania i edukowania. Nie ma w tym nic złego. Próbuje znaleźć definicję, która będzie neutralna pod względem wartości. Ale co oznacza taka definicja? Wielu naukowców próbuje znaleźć takie neutralne stwierdzenia, opinie i definicje. Na przykład stwierdzenie: "Prędkość światła wynosi 299 792 458 m / s". Badania w

d dziedzinie fizyki są warunkiem wstępnym tego stwierdzenia. To nasuwa pytanie, czy to naprawdę najszybsza prędkość i czy naprawdę nie ma nic lepszego. Stwierdzenie, że foton jest najszybszą cząsteczką i nic nie może go dopasować, to także definicja najszybszej możliwej prędkości we wszechświecie. Jest neutralny w wartościach. Innym przykładem jest sytuacja, w której mówi się, że prędkość światła jest większa niż prędkość dźwięku. Ten rodzaj definicji ocenia wartości: jeśli światło jest najszybsze, to wszystko inne jest wolniejsze w relacji. Próbuje znaleźć definicję etyki, która jest neutralna pod względem wartości. Oznacza to, że etyka będzie koncentrować się na własnej misji, niezależnie od innych dyscyplin. Szukamy definicji, która określa własny przedmiot zainteresowania i rozumie jej własną misję tylko w odniesieniu do samej siebie. Pomińmy dyskusje o tym, czy możliwe jest osiągnięcie takiej definicji. Wiemy, że same deklaracje etyczne nie mogą pozostać neutralne. Naszym celem jest definicja wolna od moralizowania. Spójrzmy na błędną definicję: etyka uczy dobrych sposobów życia i karze zło, albo etyka dąży do idealnego społeczeństwa. Na samym początku dobrze jest zrozumieć, że może istnieć idealny system etyczny, ale nikt nigdy nie będzie w stanie żyć zgodnie z nim. Historia zna wiele prób stworzenia ideału społeczeństwa, ale wszystkie były całkowitymi błędami. Etyka stała się jedynie moralizująca, a nawet gorsza, prowadziła do państwa policyjnego. Najbardziej ogólną definicję etyki można znaleźć w poglądach Waltera Brugger, który powiedział, że etyka, czyli filozofia moralności, jest filozoficznym wyjaśnieniem zjawiska moralnego. Brugger rozumie etykę jako dyscyplinę filozoficzną ściśle związaną ze wszystkimi aspektami moralności. Większość słowników zgadza się z tym znaczeniem. Jest kilku filozofów i teologów, którzy są jednocześnie uważani za moralistów, takich jak francuski filozof Emmanuel Lévinas. Jak już pokazano na początku drugiego rozdziału, etyka nie oznacza tylko poszukiwania etosu. Chodzi także o zbadanie moralności w sposób zaproponowany przez Immanuela Kanta. Definicja będzie zatem musiała zostać rozszerzona o aspekt moralny. Podczas gdy etyka jest dyscypliną niezależną, nie będzie ona traktowana ani definiowana jedynie jako poddziedzina filozofii. Definicja etyki: Etyka to dyscyplina dotycząca zjawisk moralnych i etycznych. Widzimy tutaj bardzo zwięzłą definicję etyki. Można go jednak łatwo wytłumaczyć. Etyka to dyscyplina, która bada wszystkie moralne i etyczne aspekty ludzkiego życia. Eksploruje myślenie (motywy), mowę (motywy poznawcze) i działania (motywy wprowadzone w czyn) w odniesieniu do sumienia (moralność) i tradycje, reguły i prawa, które reprezentują etos danego społeczeństwa

2.6 Cele etyczne

Czym właściwie zajmuje się etyka? Istnieje wiele odpowiedzi na to pytanie, w zależności od autora. Naszym celem jest być jak najkrótszym. Robert C. Solomon określa cele, które etyka bada w następujący sposób: Etyka bada wartości w życiu, które rządzą ludźmi i społeczeństwem. Następnie próbuje bronić wartości jako dobrych i wartych podążania. Cele Roberta C. Solomona są prostą i najdokładniejszą funkcją etyki.

2.6.1 Reguły

Arystoteles powiedział, że zasady są ważne w etyce. Społeczeństwa nie można kształtować bez nich. Jako istota ludzka jest ZOON POLITIKON ("istota społeczna"), byłoby naprawdę trudno żyć w społeczeństwie, które nie ma żadnych reguł. Arystoteles powiedział również, że zasady mogą być zapisane lub niepisane. Możesz zobaczyć zapisane zasady wszędzie i mają

różne formy. Najczęściej spotykasz różne rodzaje kodu, czy to kod pracy, kod studenta czy kod ubioru. Jednym z najstarszych istniejących kodeksów etycznych jest kod Hammurabiego pochodzący z około 1686 pne. Dziesięć przykazań jest również kodeksem i podstawą całej tradycji zachodniej etyki. Niepisane reguły to tradycje, zwyczaje i zwyczaje. Aspekty te tworzą etos społeczeństwa i niekoniecznie są domeną autorytetu. Powstają spontanicznie, przejmując lub naśladowując wartości i zasady naturalnego autorytetu. Rodzice są najlepszym przykładem. Dziecko po raz pierwszy napotyka zasady myślenia, mówienia i działania w rodzinie, a rodzice są naturalnymi autorytetami. W tym kontekście mówimy o rodzinnym etosie lub tradycji. Niepisane zasady są również obecne wszędzie, od szkoły do miejsca pracy. Mówimy o kulturze firmy generowanej z niepisanych form postępowania lub konwencji. Podmioty współpracujące słuchają swoich przełożonych lub istnieją ogólne porozumienia, według których wyznaczony organ określa zasady postępowania w firmie. Istnieje tendencja do przechwytywania niepisanych konwencji w ustalonej formie i tak rodzi się kodeks etyczny. Najpowszechniejszą niepisaną zasadą, która później została włączona do kodu, jest tzw. Złota Zasada. Kiedyś miała negatywną formę: nie rób innym tego, czego nie chcesz, aby inni ci zrobili. Wersję pisemną można znaleźć w Nowym Testamencie. Jezus przekształcił to w coś pozytywnego. Tak więc we wszystkim, czyń innym, co byś im zrobił, ponieważ to podsumowuje Prawo i Proroków (Ew. Mateusza 7:12).

2.6.2 Wartości

Słowo "wartość" jest terminem ekonomicznym. Zajmuje się użytecznością i wymianą namacalnych i niematerialnych artykułów. Jednocześnie idea ta jest obecna w etyce (bycie miłym jest cenne), filozofii (mądrość jest wartościowa) i nauce (wiedza jest cenna). Samo słowo pochodzi z języka greckiego. ΗΞΑΧΙΑ pierwotnie oznaczało zrównoważenie ramion wag. Etyka działa w połączeniu z powiązаныmi wartościami i osądami. W jaki sposób etyka definiuje wartość? Aby odpowiedzieć na to pytanie, warto wspomnieć o dwóch szkołach myślenia zajmujących się wartościami w etyce. Pierwsza szkoła to neokantyzm. Neokantyzm postrzega wartości jako część obcego świata, który istnieje poza światem rzeczywistym. Zgodnie z tym myśleniem można stwierdzić, co to jest: POWINNO BYĆ. Innymi słowy, odnosi się do idealnego świata, który jest znaczący i cenny, i dlatego powinien być realizowany w praktyce. Druga szkoła to fenomenologia. Dotyczy to wartości rzeczywistych i obecnych w rzeczach codziennego użytku. Z tej szkoły myślenia można stwierdzić, że przywiązuje ona jakość do tego, co JEST. Podkreśla doświadczenie empiryczne. Oba podejścia są ważne w życiu gospodarczym, ponieważ dotyczą napięcia, które wkrótce przeanalizujemy w kolejnych rozdziałach. W kontekście etyki w dziedzinie ekonomii podejścia te są ważne z punktu widzenia innowacyjnych zachowań biznesowych. Są pytania, które należy zadać:

- Jakie są wartości, które obecnie posiadam? Czy to jest dobre?
- Jakie powinny być moje wartości?

Euro-amerykański system wartości jest uważany za najważniejszy w życiu gospodarczym. Wolność jest najważniejszą wartością w kulturze zachodniej.

-- Wolność

- Sprawiedliwość
- Odpowiedzialność
- Zaufaj
- Postęp
- Dobrobyt
- Racjonalność
- Zrównoważony rozwój.

2.6.3. Uzasadnienie etyki

Problem tego rozdziału jest niezwykle trudny. Chodzi o obronę zasad myślenia i działania, ale także obejmuje wartości materialne i materialne, a także wartości niematerialne i duchowe. Jak podkreślono w poprzednim rozdziale, istnieje pewne napięcie między tym, co jest i co powinno być. W sensie etycznym jest to dylemat, który można zastąpić pytaniem: dlaczego człowiek powinien być moralny i postępować etycznie? Żyjemy w epoce historycznej, która jest pełna wyzwań moralnych i etycznych. Wydaje się, że aspekt moralny maleje, a świadomość etyczna upada. Wielkie skandale korupcyjne, manipulacje polityczne i hazard ekologiczny osiągnęły takie poziomy, że dla wielu filozofów i teologów rozbierano samą koncepcję państwa. Etyka biznesu może oferować inny pogląd, całkowicie oddając rzeczywistość w kategoriach ekonomicznych. Tomáš Sedláček napisał w następujący sposób: "Czy cnota się opłaca?" (Sedláček 2009), jakby szło w parze z biblijnym pytaniem o dwóch i pół tysiącu lat: co ludzie otrzymują za całą ciężką pracę pod słońcem? Sedláček odpowiada na to (Sedláček 2009) dzieląc dobro na:

- dobro wychodzące
- przychodzące dobro.

Innymi słowy, czy dobro, które ludzie robią w świecie zewnętrznym, ma związek z tym, co otrzymują w zamian? Dlaczego powinniśmy czynić dobro, jeśli wynik jest tak niepewny? Czy to nie jest niezabezpieczona inwestycja? Teraz pojawi się kilka odpowiedzi z różnych systemów etycznych

3 Etyka przez uznanie celów

Celem tego rozdziału jest zilustrowanie sposobu organizacji systemów etycznych. Klasyfikacja systemów etycznych i ich przydatność nie mogą być oceniane chronologicznie. Wiele systemów etycznych jest nadal inspirujących dzisiaj i może służyć do radzenia sobie z obecnymi dylematami etycznymi.

3.1 Klasyfikacja systemu etyki

Czy istnieje jakiś właściwy sposób klasyfikowania różnych systemów etycznych, kiedy ozywają w różnych okresach historycznych i należą do różnych cywilizacji? Wszelkie uprzedzenia dotyczące tych systemów, które nie są wystarczająco interesujące lub wystarczająco ważne,

należy tutaj pominąć. Będziemy trzymać się klasyfikacji zaproponowanej przez Artura Richa, który nie postrzega systemów etycznych jako podzielonych na zwykłe kategorie filozoficzne, religijne, archaiczne i nowoczesne. Jego klasyfikacja opiera się na interesach neoetycznych. Rich mówi, że wszystkie systemy etyczne można w ten sposób podzielić na trzy podstawowe grupy, które można dalej podzielić na podgrupy.

3.2 Etyka opisowa

Słowo opisowe pochodzi od łacińskiego słowa *descriptio*, co oznacza rysunek, szkic lub opis. Etyka opisowa opisuje lub próbuje opisywać zwyczaje, tradycje i zachowania. Etyka opisowa dotyczy etosu:

- narody;
- grupy religijne;
- grupy społeczne;
- dominujące kultury w poszczególnych narodach,
- i subkultury.

Etyka opisowa jest nauką empiryczną. Arthur Rich mówi o tym jako o dyscyplinie moralności. Opisuje on stronę moralną w następujący sposób: to właśnie niektóre plemiona, narody, kultury, grupy społeczne lub klasy uważają za "moralne" lub "niemoralne" i wpływ, jaki wywiera na całą ludzką kulturę. Chodzi o poznanie wpływów projekcji moralnych lub podstawowych warunków. Etyka opisowa dąży do wyjaśnienia, co "jest" etyczne, a ściślej mówiąc, co jest "moralne" lub "niemoralne" wśród pewnych plemion, narodów, kultur, grup społecznych i klas oraz jak wpływa to na kontekst kulturowy. Ponadto eksploruje czynniki odpowiedzialne za transformację wartości etycznych lub podstawowych warunków (biologicznych, psychologicznych, socjologicznych), które wpływają na pewne zachowania i działania. Friedo Ricken formułuje etykę opisową jako dyscyplinę dotyczącą moralności. Wyjaśnia on stronę moralną w następujący sposób: obejmuje ona wszystkie stwierdzenia, reguły, działania i instytucje, które określają ludzkie zachowanie i wymagają dalszego sprecyzowania.

W etyce biznesowej etyka opisowa powinna badać etos:

- firmy;
- konsumenci.

W etosie firm pojawiają się kolejne obszary, które dotyczą etyki opisowej:

- Kultura firmy;
- kultura podejmowania decyzji i redystrybucja odpowiedzialności za kluczowe decyzje;
- relacje między pracownikami a firmą;
- odpowiedzialność wobec całego społeczeństwa;

- odpowiedzialność za środowisko.

Jeśli chodzi o etykę konsumenta, etyka opisowa powinna dalej badać:

- prawa konsumenta przy obchodzeniu się z zakupionymi towarami;

- obowiązki konsumentów w przypadku postępowania z towarami używanymi i niechcianymi (utylicacja ekologiczna).

Cele etyki opisowej: Podsumowując, możemy powtórzyć, że głównym celem studiowania etyki opisowej jest dążenie do moralnego i etycznego życia z perspektywy różnych epok historycznych i miejsc geograficznych. W etyce biznesu powinno to odzwierciedlać moralne i etyczne działania firm (pracodawców i pracowników) i ich klientów.

Cele etyki opisowej:

- dążyć do życia moralnego i etycznego z perspektywy różnych epok historycznych i miejsc geograficznych

- W etyce biznesu powinno to odzwierciedlać moralne i etyczne działania firmy (pracodawcy i pracownicy) oraz ich klienci

3.3 Normatywna etyka

Etyki nie mogą zadowolić się jedynie umiejętnością opisywania. Opisuując jedynie relacje biznesowe, zrezygnowałyby z głównego zadania, jakim jest pomoc ludziom w udzieleniu odpowiedzi na jedno z najbardziej fundamentalnych pytań dotyczących ich istnienia: kwestia, jak powinni postępować w sposób, który jest dobry i ma sens. Etyka normatywna próbuje ustalić warunki, które pozwolą przewidzieć przyszłe decyzje, w kategoriach tego, co osoba powinna zrobić. Zajmuje się tworzeniem warunków wstępnych dla prawidłowego toku działania i właściwych wyborów życiowych. Przed ustaleniem celów życia lub kariery każdy powinien znać odpowiedź na pytanie, co jest "właściwe" w życiu. Czy to jest dobre samopoczucie? Czy to duchowy sposób życia? Charakter odpowiedzi określi ogólny kierunek osobisty i wyznaczy kierunek w kierunku innych konkretnych aspiracji życiowych. Kiedy te pytania są zawężone do dziedziny etyki, stają się poszukiwaniem "właściwych" wartości życiowych.

Wartości te są rozumiane jako:

- dobro indywidualne;

- dobro ogólne.

Ogólna aspiracja życiowa jest uważana za dobro ogólne. Stawia ludzkie życie w całościowym kontekście i przyczynia się do wzmocnienia ludzkiej osobowości. Historia etyki oferuje tutaj całą gamę przykładów, takich jak epikurejski hedonizm, stoicka odwaga życia, chrześcijańska nadzieja czy nowoczesny utylitarystyczny. Wiedza o tym, co jest dobre ogólnie, ma kluczowe znaczenie nie tylko dla całości wartości życiowych, celów i właściwego ukierunkowania jednostki, ale także dla całego społeczeństwa. Ogólnie, ustawienie kursu dla tego, co jest uważane za dobre, wpływa na przebieg właściwego działania jednostki. Przykład: Weźmy

przykład nowoczesnej zglobalizowanej gospodarki. Jest oczywiste, że stale kraje rozwijające się nie mogą rozwodzić się nad ascetycznymi ideałami, ponieważ ich motorem jest konsumpcja. Czy istnieje etyczny system, który najlepiej charakteryzuje etos współczesnej kultury? Odpowiedź jest prosta: utylitaryzm. Przyjrzymy się temu bliżej w następnym rozdziale, ponieważ nie wystarczy powiedzieć, że "utilis" oznacza "użyteczność", ale także zdolność do korzystania z czegoś. Mówienie o etyce normatywnej nie wyjaśnia, czym jest etos współczesnego społeczeństwa. To wyjaśnienie należy do etyki opisowej. Etyka normatywna poszukuje odpowiedzi na pytanie, czym powinien być etos społeczeństwa. Zaczyna się od opisowej obserwacji obecnego stanu i przechodzi do znalezienia nowych opcji. Cele etyki normatywnej w ekonomii: Etyka normatywna ocenia modele ekonomiczne poprzez ich wpływ na środowisko, społeczeństwo, wszystkie klasy społeczne i przyszłą równowagę. Ogólnie rzecz biorąc, szuka modelu, który zapewni korzyści ekonomiczne dla wszystkich uczestników, jednocześnie minimalizując możliwe negatywne skutki.

3.4 Metaetyka

Czy istnieją narzędzia i metody metodologiczne umożliwiające weryfikację pracy etyki opisowej i normatywnej? Jak powinno się sprawdzać pracę etycznych normatywów? Czy to w ogóle możliwe?

3.4.1 Brak kognitywizmu

Zacznijmy od negatywnych odpowiedzi na nasze pytania. Non-cognitivists twierdzą, że nie można stwierdzić, czy jedna zasada etyczna jest lepsza od innej. Dlatego tym bardziej niemożliwe jest określenie jakiegokolwiek powszechnie stosowanego właściwego kursu, który byłby wiążący dla wszystkich. Nowoczesna filozofia pozytywistyczna jest najlepszą podstawą dla tego rodzaju myślenia. Ta filozofia stara się wymyślać kryteria ustalania prawd, w sposób podobny do nauk przyrodniczych, takich jak fizyka czy chemia. Nauki przyrodnicze uwzględniają tylko fakty empirycznie sprawdzone. Jedyna rzecz należy do etyki, opisując status moralny i etyczny status quo. Jest to opisowa etyka, pod warunkiem, że opis nie zawiera żadnych osądów, ponieważ nie ma lepszego ani gorszego "dobra". Pojęcie "dobra" może być jedynie subiektywne.

3.4.2 Kognitywizm

Cognitivism opiera się na założeniu, że można zidentyfikować zasady moralne i etyczne. Utrzymuje, że ludzką myśl, mowę i działanie można analizować z moralnego i etycznego punktu widzenia. Żadne ludzkie koncepcje czy działania nie są etycznie neutralne. Wszystko, co robią ludzie - każdy czyn, który uważają za wprowadzony w czyn, ma konsekwencje. Wartości przestrzegane przez społeczeństwo, wynikające z niego maksymy etyczne i zasady, na których opiera się, odzwierciedlają rzeczywisty czas i sytuację. Kryzys kredytów hipotecznych w latach 2008-2010 jest dobrym przykładem. Kryzys kredytów hipotecznych przekształcił się w tym okresie w kryzys płynności, który miał znaczący wpływ na rynki światowe. Metaetyka bada koncepcje etyczne za pomocą narzędzi logiki językowej.

3.4.3 Cele metaetyki

Istnieje podejście, które może zagłębić się zarówno w koncepcje, jak i metody idei etycznych. Nazywa się to szerokim podejściem do metaetyki i nie tylko traktuje to, w jaki sposób koncepcje moralne i etyczne działają bardzo poważnie, ale także kładzie nacisk na opisywanie, w jaki sposób kształtowane są dobre wartości etyczne. Nie chodzi tylko o zbadanie moralności i etyki "co", ale także o "jak". Innym węższym podejściem jest redukcja moralności i etyki do samego "co" - świata samych koncepcji. Jest to widoczne na przykład w stwierdzeniu: "Dobrze powinno się praktykować, podczas gdy złe nie powinno".

4 Normatywne Szkoły Etyki

Trzeci rozdział dotyczył różnic w podejściach do etyki. Teraz zbadamy szkoły myślenia.

4.1 Starożytny hedonizm

Literatura na temat hedonizmu jest obfita. Epikur jest osobą najczęściej z nim związaną. Jednak hedonistyczna nauka istniała w starożytnej Grecji jeszcze przed nim. Słowo ήδονή (HÉDONÉ) dosłownie oznacza "rozkosz" lub "przyjemność" i to zostało uznane za ostateczną ambicję życiową wolnych Ateńczyków. Zgodnie z tą filozofią, było cnotą maksymalizować przyjemność, a jednocześnie minimalizować cierpienie, które było uważane za błędne. Arystipp z Cyreny, uczeń Sokratesa, jest jednym z najbardziej znanych przykładów hedonistycznej szkoły myślenia. W swoich naukach powiedział, że człowiek może zachowywać się tylko na dwa sposoby:

- wykonywanie działań, które skutkują cierpieniem; lub
- wykonywanie działań, które skutkują przyjemnością.

Maksymalizacja przyjemności i minimalizacja cierpienia są celami hedonistycznej etyki. Tomáš Sedláček uważa te idee za podstawowe filary dzisiejszego myślenia gospodarczego. Jak pisze: "Egoizm, przemyślenia, łajno i kalkulacja są naturą epikureizmu". Forma hedonizmu Epicurusa różniła się jednak od hedonizmu, jak powszechnie wiadomo w starożytnym świecie. Jego idee były reprezentatywne dla tak zwanego "umiarkowanego epikureizmu". Zgodnie z tym założeniem, nie wszystko na temat cierpienia było złe. Był to również sposób na znalezienie "prawa". Nawet nie przyjemności zostały zagwarantowane. Największą przyjemnością był pokój duchowy i można osiągnąć jedynie ten stan umysłu, zwany αταραξία (ATARAXIA), poprzez rozumowanie. Intelktualna wiedza była zatem uważana za absolutną przyjemność, jaką mógł osiągnąć człowiek wolny.

Hedonizm: przyjemność jako zasada etyczna.

Rozkosz i przyjemność są uważane za ostateczną prawdę.

4.2 Utylitaryzm

Utylitaryzm jest jedną z nowszych dziedzin myślenia etycznego. Podobnie jak hedonizm, temat ma bogatą literaturę. Słowo utilis pochodzi od łacińskiego znaczenia, co jest użyteczne. Ta szkoła myślenia została zainicjowana w Anglii, a Jeremy Bentham uważany był za jej założyciela. Zasada, którą popiera, jest prosta: dobro jest użyteczne. Celem jest maksymalizacja użyteczności dla jak największej liczby osób. W Europie i Ameryce Północnej

jest to obecnie najbardziej rozpowszechniony system etyczny. Anzenbacher opisuje sposób maksymalizacji pożytecznego dobra dla jak najszerzej populacji dzięki zastosowaniu empirycznie racjonalnych zasad. Utylityzm buduje swoją etykę na dwóch filarach:

- Empirycznie sprawdzone działania; i
- Racjonalnie uzasadniony zysk.

Dla celów etyki biznesowej, tylko działania, które osiągają zysk, są uważane za "dobre". Utylityzm: Przydatność jest główną zasadą, a prawda przynosi korzyści jak największej liczbie ludzi.

4.3. Etyka empiryczna

Etyka empiryczna podąża za utylityzmem. Zamiast przydatności, koncepcja ta analizuje statystycznie zweryfikowane prawdy. Wydaje się, że zasada etyczna opiera się na myślach i działaniach, które są statystycznie oceniane jako najczęstsze. Fakt, że często się powtarzają, jest statystycznie uznawany za "dobry". Rich nazywa taką etykę Metodą Moralnego Statystycznego lub Statystykami Moralności. Statystyki moralne opierają się na ogólnie występujących działaniach i deklarują, że są one ogólnie przyjętymi prawdami dla wszystkich. Rich mówi, że ta metoda może być stosowana do narzucania moralnych i etycznych imperatywów w formie norm. Dane zebrane statystycznie stają się podstawą zasad etycznych. "Również etyka empiryczna, w swoich podstawowych intencjach, chce być empiryczną dyscypliną badającą moralność jako byt, a raczej często występujący, tak jak ma to miejsce w przypadku tzw. "Statystyki moralnej". Obowiązujące moralnie i etycznie wywodzą się z:

- moralności i etyki, które już istnieją,
- statystycznie zweryfikowane zachowanie.

Etyka empiryczna ma na celu wyprowadzenie maksymalnej ilości dobra dla maksymalnej liczby ludzi z empirycznie występujących działań. Przykład: Dictum życia społecznego i gospodarczego mówi nam, że korupcja na dłuższą metę nie opłaca się. Podważa struktury społeczne, przyznając nielegalną korzyść, która ostatecznie prowadzi do bezwzględnej konkurencji. Przydatność nie przynosi korzyści, ale jest porwana przez tych, którzy bez skrupułów są w stanie odnieść sukces w zawodach gospodarczych. Korupcja jest nadal obecna w życiu codziennym. Gdy ściśle przestrzega się logiki etyki empirycznej, korupcja może być nawet legalna. Spełnia wszystkie kryteria metodologiczne:

- zdarzenie empiryczne; i
- statystycznie zweryfikowane zachowanie.

Słabości etyki empirycznej:

- Legitymacji nie można dowieść empiryczną rzeczywistością (choroby istnieją, a mimo to nie można ich uznać za ogólnie dobre);
- Błąd statystyki moralnej polega na tym, że najczęściej występujące zjawisko jest uważane za dobre, co niekoniecznie jest prawdziwe;

- Tak zwany błąd naturalistyczny.

W przypadku drugiego punktu - tak zwanych statystyk moralnych - wartości nie mogą być uznane za moralnie wiążące tylko dlatego, że większość uważa je za dobre. Choć może to być częściowo zgodne z wartościami etycznymi, nie wytrzyma ono w przypadku wartości moralnych. Sumienie nigdy nie może być determinowane przez większość. Innymi słowy, moralność nie powinien być podyktowany etycznością. Jako błąd naturalistyczny przyjmuje on, że użyteczność jest dobra. "Naturalistyczna forma kognitywizmu w pewnym stopniu łączy się z etyką opisową, ponieważ reprezentuje pewne empiryczne predykaty, na przykład" użyteczne "normatywnie sklasyfikowane jako" dobre ". Wyjaśnia opisowo jako nakazowy. Taka identyfikacja, zdaniem intuicjonistów, opiera się na niewłaściwym założeniu i nie można jej uznać ". Innymi słowy, naturalistyczny błąd jest identyfikacją tego, co w ludzkiej rzeczywistości jest przydatne w tym, co uważane jest za dobre. Jeśli X jest użyteczny, nie oznacza to, że jest on również dobry. "Dobry" i "użyteczny" to dwa różne terminy, których nie można pomylić. Ustalony opisowo fakt staje się normatywny. Słowo recepta zna również w etyce jako dyspozytor. Myśli, działania i wartości, które sprawdzają się w prawdziwym życiu, zyskują moc normatywną i są wiążące dla wszystkich. Praktycznie, myśli, działania i wartości mogą oznaczać, że postępowanie większości może być argumentem za jakimkolwiek postępowaniem. Ponieważ większość społeczeństwa działa w określony sposób, działanie to można uznać za właściwe dla wszystkich. Staje się stwierdzenie: "Tak właśnie jest w danej sytuacji w określonym czasie" "Tak właśnie powinno być w ogóle". Takie podejście do rozumienia etyki ma wadę pod względem błędu większości. Nawet większość może się mylić. Historia dowodzi, że były chwile, kiedy większość wybrała system, który skazał wielu ludzi, a nawet całe narody. Na przykład w czasie "nocy kryształowej" w 1938 r. Mniejszość narodowa przeprowadziła pogrom, podczas gdy większość patrzyła. To, co niegdyś było nienawiścią wobec Żydów przez mniejszość i zaakceptowane przez większość, stało się normą obowiązującą od wielu lat. Ten typowy błąd natury naturalistycznej miał fatalne konsekwencje, jak głosi historia. Jeśli oceniamy etykę empiryczną, nieuchronnie przychodzi na myśl pytanie, jaki jest jej mandat, który należy uważać za jedyną formę normatywnej etyki.

4.4 Etyka według norm lub zasad

Widzimy, że to, co pewna grupa ludzi uchodzi za etyczną, niekoniecznie musi przejść jako ogólnie wiążące przekonanie etyczne, nawet jeśli ta grupa jest większością. Pozostaje zatem pytanie, co reprezentuje takie przekonanie i jak można je określić. Szukamy etycznych przekonań, które zawsze mają zastosowanie (czas) wszędzie (miejsce), wszystkim narodom (kulturze) i wszystkim wspólnotom religijnym i niereligijnym (doktryna). Inną cechą jest to, że wszystkie ogólne przekonania etyczne (maksymy) nie są zależne od ludzkiego doświadczenia. Innymi słowy, ich ważność nie może być potwierdzona ani podważona przez działalność człowieka. Jeśli korupcja się opłaca, nie oznacza to, że jest to korzystne dla całego społeczeństwa. Pewne wartości nie mogą być narażone na relatywizowane tendencje, takie jak życie ludzkie, o którym wiadomo, że nie wolno zabijać przykazania. Morderstwo unicestwia istotę ludzką w stan nie-życia, nie poprzez naturalny bieg akcji, ale przedwcześnie znosząc ich istnienie z tego świata. Dzięki temu autonomia człowieka poradzić sobie z jego istnieniem jest również krótko. Zamordowany człowiek jest wolny od moralnej i etycznej odpowiedzialności

w danym czasie i przestrzeni. Etyczne maksymy kształtują ludzkie życie w formie norm. Jednocześnie muszą szanować swoją godność i akceptować swoją moralną i etyczną autonomię. Odpowiedzią na te wyzwania jest etyka według norm lub zasad. Etyka według norm lub zasad, w przeciwieństwie do rozumowania empirycznego, nie postrzega norm jako wartości związanych z doświadczaniem (związanych z faktycznym zachowaniem człowieka w określonym czasie i miejscu), ale postrzega je jako imperatywy, których ważność jest niepodważalna, niezależnie od tego, czy są one podążała za lub nie. Czeski filozof Emanuel Rádl komentuje prawo moralne w następujący sposób: "prawo moralne nie jest ani własnością, ani przejawem charakteru, ani wydziałem, ani ludzkim stworzeniem, jak ruch myśli, ponieważ nie jest w nas, ale dla nas, rządzi nami.

Wyjaśnienie prawa etycznego może opierać się na:

- prawo właściwe;
- imperatywy filozoficzne przyjęte przez rozum i sumienie;
- edykty teologiczne, takie jak objawienia Boga.

Przykłady:

- Powszechna Deklaracja Praw Człowieka jest przykładem nieodłącznego prawa.
- "imperatyw kategoryczny" Immanuela Kanta jest przykładem imperatywu filozoficznego.
- Dziesięć przykazań to uzasadnione teologią edykty.

Według Arthura Richa możemy powiedzieć, że etyka norm ewoluowała w sposób naturalny poprzez wrodzone prawo, filozofię i teologię. Etyka według norm lub zasad jest bardzo interesującym podejściem, ale wciąż istnieją sytuacje, które nazywamy dylematami moralnymi lub konfliktami etycznymi. Dylematy moralne lub konflikty etyczne to sytuacja, w której indywidualny morał normy stają się ze sobą w konflikcie. Ta szkoła etyki nie dostarczy odpowiedzi.

4.5 Etyka casuistic

Jak powinna wyglądać norma, jeśli wchodzi w konflikt z samym sobą? Weźmy następujący przykład: ludność musi wykorzystywać praktyki rolnicze do uprawy roślin na żyznych ziemiach. Jednak gleba jest niszczone przez erozję. Po wielokrotnym użyciu gleba nie może zapewnić wymaganej ilości upraw. Potrzeba zapewnienia żywności dla ludzi powoduje erozję i niszczenie gleby, problem ekologiczny prowadzący do innych problemów środowiskowych. Z ekonomicznego punktu widzenia sytuacja ta narusza równowagę, z pragnieniem większej ilości roślin niszczących źródła tych upraw. Postrzegane jako etyka przez normy lub zasady, pokazuje występowanie relatywizowanej tendencji. Jak radzić sobie z konfliktami wynikającymi z etyki przez normy lub zasady, które jednocześnie pozostawiają ludzi własnemu losowi i podważają całą zasadność etycznych przekonań? Odpowiedzią jest etyka casuistic. Zamiast nowego systemu, kazuistyczna etyka bardziej polega na modyfikowaniu metodologii etyka według norm lub zasad. Jest to podejście indywidualne, przy zastosowaniu indywidualnych norm i maksym. W dosłownie każdym przypadku (z łacińskiego casus) normy

i maksymy są podzielone na zasady obowiązujące w tym pojedynczym przypadku. Oznacza to, że maksymy i poszczególne przykazania są rozpatrywane dla każdego indywidualnego przypadku, w przypadkach, w których sumienie przeczy zasadom etycznym lub konkretnym przykazaniom etycznym sprzecznym z innymi zasadami. "Casuistry rozumiane jest jako procedura metodologiczna, która pokazuje, w jaki sposób stosować normy ogólne (prawo moralne lub prawo obywatelskie) do indywidualnych przypadków." Rozbija ważność norm etycznych na regulacje, które są ważne tylko w tym konkretnym przypadku. Jest to jednak bezprawne, jeśli rozpad najwyższych zasad moralnych coraz bardziej uwikłany jest w wiele zróżnicowanych, wszelkiego rodzaju celów opartych na sprawach, ukrytych w nimbusie bezwarunkowych i chcących narzucać normy i obyczaje w całym królestwie ludzkiej egzystencji ... Jest jednak znaczący minus etyki przypadku. Łapie wszystkie przypadki ludzkiego myślenia i działania, a następnie zaczyna ich normalizować w określony sposób, dopóki nie zamieni się w moralne prawo. Wynika to z faktu, że w każdym przypadku będzie obowiązywać inna reguła. Niebezpieczeństwo kazuistycznej etyki leży w skłonności do uprzedniego programowania moralnego i etycznego, pozbawiając człowieka swojej wolności i odpowiedzialności za swoje czyny.

4.6 Etyka sytuacyjna

Ludzkiego życia nie można zaprogramować bez jednoczesnego ograniczania jego wolności. Cała ludzka egzystencja jest nieprzewidywalna, nowa i wyjątkowa. Sytuacje, w których ludzie się znajdują, są zawsze inne. Czasami zdaje się, że zdarzyło się, że zaszło już wcześniej, podobnie jak w przypadku *déjà vu*, ale w rzeczywistości przypomina to tylko sytuację, która miała miejsce w przeszłości. Dlatego nie można stosować poszczególnych przypadków do wszystkich sytuacji życiowych. Gdyby ludzkie życie stało się przewidywalne, autonomię moralną i etyczną należałoby odłożyć na bok, a także wolność i kompetencje prawne. Przewidywalność wiązałaby się z kosztami tłumienia unikalnej tożsamości każdej osoby. Oznaczałoby to *de facto* utratę wolności. Casuistic ethics w dużej mierze zautomatyzował ludzkie zachowania, próbując je przewidzieć, stawiając ludzi na pozycji programowalnych stworzeń. Egzystencjalni filozofowie pierwsi to zauważyli, tacy jak Soren Kierkegaard, Jean-Paul Sartre, Karl Jaspers i Paul Johannes Tillich. Ostatni z nich napisał esej pod tytułem *The Technical City as Symbol*. Tillich pokazuje miasto jako symbol sukcesu gospodarczego, ale istnieje dzięki częściowej utracie wolności człowieka poprzez automatyzację. Tillich pokazuje również konsekwencje (Tillich 1988). Człowieka nie można po prostu uwięzić w schematach na zawsze. Tutaj pojawia się pytanie: jak należy uchwycić wieczne, stabilne prawdy etyczne w świecie, który tak jest tak niestabilny? Jeśli zarzuty egzystencjalistów mają być traktowane poważnie, należy znaleźć odpowiedź. Fakt, że nie ma zasad *a priori* dla każdej jednostki, jest ogromnym wyzwaniem dla etyki. Etyka sytuacyjna ma odpowiedź. Nie zbliża się do istoty ludzkiej jako *casus* - sztuczny przypadek. Traktuje go w swojej indywidualnej sytuacji jako niepowtarzalną osobowość raz w życiu. Każda osoba jest wyjątkowa doświadczenia nie można przenieść na żadną inną osobę ani instytucję, która dla celów etyki biznesowej oznacza, że nie ma bezimiennych instytucji. Jakieś zarządzanie jest zawsze za działalnością, w postaci dyrektora lub właściciela, który decyduje się działać w określonej sytuacji. Każda sytuacja jest doświadczana w sposób, który jest niepowtarzalny. Nikt nie może przejść przez to dwa razy z powodu swojej unikalnej tożsamości. Zinstytucjonalizowane autorytety moralne, takie jak

szkoły czy kościoły, nie mogą w ten sposób przechwytywać moralnego procesu decyzyjnego jednostek. Nie mogą tego zrobić, ponieważ nie znają jednostki ani jej sytuacji w takim samym stopniu, w jakim sami ludzie są *hic et nunc*. Ludzie w pewnej sytuacji stanowią *de facto* normę samą w sobie. Filozofia utorowała sobie drogę do wolności, ale pozostawiła je sobie samym, stojąc samotnie na łasce sytuacji i samych siebie. Etyka sytuacyjna w ścisłej formie pozostawia ludzi w ferworze własnej wolności. Jest to czasami określane jako "przekleństwo" wolności, w którym nie obowiązują żadne zasady i maksymy, a decyzje muszą być podejmowane. Rich mówi: "Wynik normatywny sprowadza się do pustego, cichego zobowiązania. W tym obowiązku człowiek może zdecydować się na etykę w taki czy inny sposób, pod warunkiem, że przyjmuje odpowiedzialność i nigdy nie żałuje, że działał umyślnie. Tym, co pozostaje, jest bohaterski etos wokół obowiązku, który pozostawia szeroko otwarty aspekt normatywny". W swej surowej formie etyka sytuacyjna łączy się z decyzyjizmem. Ogranicza to etyczne poszukiwanie do stwierdzenia, że pewne działania powinny mieć miejsce, ale nie mówi, w jaki sposób należy je przeprowadzić. Powoduje to całkowitą utratę norm etycznych. Jedynym kryterium sytuacyjnej etyki jest sytuacja. Prosi o ludzkie działanie. Nie daje jednak odpowiedzi na pytanie, jak należy rozgrywać akcję. Joseph Fletcher jest najwybitniejszym etykiem sytuacyjnym. Był autorem Etyki sytuacyjnej, najważniejszej pracy w tej dziedzinie i współpracował z Paulem Tillichem, który jako egzystencjalistyczny filozof bardzo pozytywnie wypowiadał się na ten temat. Poza jedną rzeczą. Uświadomił sobie znaczenie zasad, przepisów, norm i maksymy, przez które wpłynął nawet na Fletchera. Jednak etyka sytuacyjna potrzebuje zasad nie w formie norm, ale w postaci zasad moralnych i etycznych. Tego rodzaju zasady nie powinny nakazać, ale wyjaśniać sytuację i pomagać w podejmowaniu decyzji. Zasady rozszerzają "moralny punkt widzenia" i pomagają ludziom zrozumieć sytuację i ich własny los w niej. W kontekście świata istota ludzka ma nie tylko obowiązek decydować, tak jak ją postrzegał, ale także możliwość podejmowania decyzji. Zależność między regułą a sytuacją stanowi różnicę. Zajmuje się podstawowym problemem decyzyjności, jakim jest całkowita samotność człowieka w sytuacji. Komendy i maksymy jako zasady trzymania nie mogą być bezwarunkowe. Muszą odnosić się do czegoś, co wykracza poza reguły, ponieważ nikt nie będzie trzymać się poleceń i maksym tylko dla nich. Powoduje to zrozumienie przez Tillicha legalistów, które odnoszą się do nieuwarunkowanego autorytetu, który może ustalić porządek dzięki bezwarunkowemu charakterowi. Podobnie jak św. Augustyn, Fletcher uznał *caritas* za najwyższy autorytet. Termin ten odnosi się do miłości w sensie chrześcijańskim, znanym także jako *AGAPÉ*.

4.7. Etyka rozrachunku

Kiedy ostateczna miara myślenia, działania i oceny ludzkich wartości zamienia się w żelazną zasadę, a istota ludzka kieruje się miłością do innych, zasada etyki może zmienić się z miłości w altruizm. W tym przypadku jedynym motywem behawioralnym jest czynienie dobra w stosunku do innych, z pominięciem własnego szczęścia. Altruizm zakłada heteronomię, stan, w którym jedynym dążeniem jest pocieszanie innych. Ale czy człowiek w tym przypadku nie sprowadza się do roli niewolnika, dobrowolnie rezygnując z własnej samorealizacji na rzecz pomagania innym? W żadnym wypadku etyka nie może dojść do takiego wniosku. Oddanie własnej wolności dla dobra innych prowadzi do ucisku wszystkich. Etyka zajmuje się tym szczególnie obszarem zainteresowania. Analizuje wszystko, od obowiązków po normy,

polecenia, zasady, maksymy i motywy ludzi, aby znaleźć ostatnią miarę rachunku, która doprowadza moralne i etyczne do wzajemnej korelacji. Motywem jest norma działania każdego człowieka, która powinna być w harmonii z sumieniem i jednocześnie odpowiadać na najwyższe kryterium. Jakie są jednak najwyższe kryteria?

- Prawo właściwe;

- Kategoryczny imperatyw;

-- Pan Bóg.

Normą każdego człowieka jest to, że jego motywacja powinna być w harmonii z ich sumieniem. Jest to zgodne z obowiązkiem ostatecznego kryterium.

4.8 Etyka deontologiczna

Etyka rachuby kończy się pozostawiając pytanie otwarte, że nie w pełni odpowiada na pytanie: jakie jest ostateczne kryterium spośród wszystkich innych kryteriów, które sprawiają, że ludzie postępują etycznie? W poprzednim tekście dotyczącym etyki biznesu pokazano, że jednym z głównych pytań było pytanie, czy opłaca się działać w ten sposób. Na to pytanie odpowiada Immanuel Kant w pracy "Krytyka czystego rozumu" (Kant 1998), w której twierdzi, że ludzie nie mogą mieszkać wyłącznie na ich istnienie, ponieważ ciągle nawiedza ich pytanie o ich naturalne zachowanie, że nie mogą uciec. Doświadczenie nie może dostarczyć odpowiedzi na te pytania. Dlaczego złe rzeczy przytrafiają się dobrym ludziom? Jest to pytanie, na które nasze doświadczenie nie jest w stanie odpowiedzieć. Dlaczego jesteśmy zachęceni do bycia dobrymi i powstrzymywania się od działania w niewłaściwy sposób? Ponownie, doświadczenie nie ma odpowiedzi. Historyczny okres, w którym żył Immanuel Kant (koniec XVIII wieku) charakteryzował się dwoma bardzo różnymi punktami widzenia etycznego. Jednym z nich był angielski empiryzm, który funkcjonował w oparciu o sens moralny i był reprezentowany głównie przez Shaftesbury'ego. Cała etyka została zaczerpnięta z poczucia szlachetności. Drugim punktem widzenia było podejście niemieckiego filozofa Christiana Wolffa, którego koncepcja etyczna zakłada, że każdy rodzi się w określonym statusie. Życie etyczne oznacza poprawę w tym statusie. Było to postrzegane jako droga do doskonałości, na której każda istota ludzka reprezentowała swoje własne prawo. Kant był jednak zainteresowany tym, czy ogólne zasady można wyprowadzić z tego zmysłu moralnego. Jak budować etykę ze szlachetnych uczuć? Każdy czuje się wzniosły w swoim własnym, ale dla wszystkich jest inaczej. Imperatyw wywodzący się z tego sposobu myślenia będzie hipotetyczny, ponieważ jego cele są głównie empiryczne. Jeśli ktoś preferuje zmysł moralny X, a ktoś inny preferuje zmysł moralny Y, wskazane jest wykonanie zarówno X jak i Y. Koncepcja Wolff jest podobna. W jaki sposób możemy dążyć do perfekcji dla wszystkich, kiedy, jak mówi Wolff, każda osoba ma własną wizję doskonałości? Żadna z tych wizji nie jest w stanie zbudować uniwersalnej formy etyki, która przemawia do wszystkich. Hipotetyczny imperatyw oznacza, że gdy coś jest dobre w odniesieniu do określonego modelu, robią to wszyscy ludzie, którzy dostosowują się do tego modelu. Coś jest dobre dla modelu X i coś innego jest dobre dla modelu Y. W listach, które Kant napisał do swojego przyjaciela Markusa Herza, widać, że Kant nie był chętny do połączenia stare, ledwo zachowane systemy. Chciał stworzyć system etyczny, zdolny przetrwać czasy, gdy okresowe spory filozoficzne znikną, a co najważniejsze, staną się dla

wszystkich ważne. Przyznaje opinię opinii publicznej nie tylko opinii filozofów, którzy liczą się na prawo moralne. Takie maksymy moralne znów stałyby się częścią hipotetycznego imperatywu. Sam cel szczęścia nie jest i nie może być celem postępowania opisanego jako moralny, ponieważ moralność jest celem samym w sobie. Kant doszedł do pojęcia "imperatywu kategorycznego", który sam w sobie legitymizuje obowiązek oparty na woli. "Działaj w sposób, który zamieni maksymy twojej woli w ogólnie przyjęte prawa", powiedział Kant. Pozostaje jednak niepokojące pytanie: czy to nie jest największa przeszkoda w tej wszechogarniającej koncepcji etycznej. Ci, którzy traktują swoją wolę jako autonomiczną w sensie indywidualizmu, mogą zaczynać postrzegać swoją wolę jako złożoną, w którym to przypadku kategoryczny imperatyw zawaliłby się. W ten sposób Kant rozumie wolę. Nagrodą za moralne postępowanie jest samo zachowanie. Właśnie dlatego koncepcja Kanta nazywa się "etyką deontologiczną". Każdy, kto oczekuje nagrody za swoje właściwe działania, nie postępuje moralnie. Dobre sumienie jest nagrodą.

4.9 Etyka odpowiedzialności

Ogólna krytyka etyki deontologicznej prowadzi nas do problemu, którego nie można ominąć. Etyka obowiązku polega z jednej strony na uznaniu najwyższych norm postępowania, myślenia i mówienia o moralności, ale z drugiej strony nie jest w stanie zagwarantować, że etyka stanie się "motorem" codziennego życia. Jak dowodzi doświadczenie, istnienie najwyższego możliwego standardu zachowania nadal nie oznacza, że ludzie będą działać i zachowywać się zgodnie z własnym sumieniem. Weźmy przykład Dziesięć Przykazań: te przykazania istnieją tak samo, jak ostateczne kryterium wszystkich kryteriów i nadal nie są przestrzegane. Kara Boża, albo strach, jaki stwarza, nie wystarcza dla przykazań być obserwowanym. Nawet obiecana transcendentna nagroda w postaci wiecznego odkupienia nie jest gwarancją. Czego jeszcze nie ma? Max Weber, który był znanym socjologiem i ekonomistą, studiował religie chrześcijaństwa, buddyzmu, hinduizmu i islamu. Jeśli założysz, że odpowiedzialność jest maksymą dobrego postępowania każdego, musisz także zadać sobie pytanie, co przyniesie takie postępowanie. Kryterium odpowiedzialności: ponosimy odpowiedzialność za nasze działania i konsekwencje z nich wynikające. Czy odpowiedzialne zachowanie charakteryzuje się przestrzeganiem praw, norm i poleceń, korzystne zarówno w sensie moralnym, jak i etycznym? Jak się to manifestuje tu i teraz? Etyka pracy protestantów może być odpowiedzią. Etyka protestancka zdecydowanie podkreśla obowiązek przestrzegania przykazań. W przeciwieństwie do poprzednich systemów pokazuje, że przestrzeganie zasad się opłaca. Na dłuższą metę prawo i porządek są korzystne dla społeczeństwa nie tylko z punktu widzenia zbawienia. To także się opłaca i kultywuje zaufanie ludzi. Jest ekonomicznie wydajny. Weber nazywa to zjawisko Geist des Kapitalismus lub Duch kapitalizmu. Przestrzeganie etyki pracy opłaca się z dwóch powodów:

- względy religijne (zbawienie);

-- ekonomiczne powody.

Biznesowy punkt widzenia uznaje wartości, które są skorelowane z etyką pracy protestantów poprzez:

-- budowanie zaufania;

- postęp gospodarczy;
- rozwijanie zarówno materialnych, jak i duchowych wartości.

Protestantyzm przyniósł zbawienie z wysokości do powszechnej egzystencji i de facto go zmaterializował. Zbawienie i całe życie chrześcijańskie zostało potwierdzone materialną obfitością. Myślenie było takie, że Bóg błogosławi ciężko pracującym ludziom, którzy stoją według przykazań, a bogactwo jest świadkiem uporządkowanego, pobożnego życia ludzi. Nie jest to jednak oryginalna etyka obowiązku, ponieważ cały obowiązek protestantyzmu zawężał się do pojęcia zawodu wykonanego. Poprzez swoją pracę człowiek spełnia swój obowiązek prowadzenia znaczącego życia. Jeśli ten cel zostanie osiągnięty, mogą być zadowoleni. Praca nie była rozumiana przede wszystkim jako równająca maksymalizację zysku. Chociaż protestanci działają, żyją w swoich środkach prowadząc skromną egzystencję. Zysk został ponownie zainwestowany w nowe przedsięwzięcia, a dobre sumienie było wynikiem spełnionego zawodu. Całe obowiązki zostały ostatecznie skoncentrowane wokół pracy. A gdy praca staje się jedynym obowiązkiem, czyli obowiązkiem bez eschatologicznego elementu Bożej tymczasowej i wiecznej nagrody, wówczas etyka protestancka przeżywa kryzys. Zjawisko, które napotykamy dzisiaj, pochodzi z tego kryzysu protestanckiej etyki pracy. Dowiadujemy się, że etyka odpowiedzialności może działać tylko z religijnymi fundamentami. Max Weber opisał mechanizmy etyki pracy jako sukcesy tylko w protestanckich społeczeństwach, które wciąż czczą chrześcijańskie dogmaty. To jest eschatologiczny wymiar etyki chrześcijańskiej. W rzeczywistości oznacza to, że chociaż protestantyzm ograniczył zbawienie do wspólnego istnienia, element eschatologiczny był obecny, dopóki ścisła sekularyzacja nie spotkała ludzkiej działalności gospodarczej. W końcu ludziom zostaje tylko praca, która kieruje się wyłącznie zyskiem, który staje się jedynym kryterium prawidłowego zachowania, gdy pozbędzie się wymiaru religijnego.

5 Etyka według orientacji

Klasyfikowanie etyki według zasad neoetycznych nie wystarcza. Zasady te nie uwzględniają wymiaru antropologicznego i jego zastosowania, który od czasów Arystotelesa stanowi główną rolę etyki. Etyka jest traktowana jako filozofia praktyczna, dyscyplina, która pomaga ludziom w podejmowaniu najważniejszych decyzji.

5.1 Etyka stosowana

Etyka stosowana to próba włączenia teorii etycznej do wszystkich praktycznych dyscyplin i obszarów życia ludzkiego. Przykłady obejmują:

- etyka lekarska;
- etyka dziennikarska;
- etyka nauczania;
- etyka prawna;
- etyka polityczna;
- etyka pracy (etyka biznesu)

5.1.1 Etyka biznesowa

Etyka biznesu jest również znana jako "etyka korporacyjna" i jest formą etyki stosowanej. Eksploruje wartości i idee ekonomiczne oraz sposób ich włączenia w codzienne życie praktyczne. Szuka odpowiedzi w obszarach biznesowych korporacji. Thomas Ng definiuje etykę biznesu w następujący sposób: "Etyka biznesowa to badanie sytuacji biznesowych, działań i decyzji, w których rozwiązuje się problemy dobra i zła. Etyka biznesu wykorzystuje etykę opisową jako narzędzie diagnostyczne do ustalenia aktualnej sytuacji etycznej korporacji. Wykorzystuje również metody etyki normatywnej do przewidywania idealnego kierunku działania, do którego korporacja powinna zmierzać. Pożądany sposób postępowania dotyczy:

- klienci;
- pracowników;
- społeczeństwo; i
- ekosystem.

5.2 Orientacja antropologiczna

Jak wspomniano wcześniej, niektóre systemy etyczne wolą podkreślać przewagę osobistą nad społeczną. Niektórzy inni wolą to na odwrót, z osobistym drugorzędym wobec wspólnoty. W poprzednim rozdziale pokazano sposób wyszukiwania tych wartości. Obszar ten nazywa się "etyką teoretyczną". Zadaniem etyki stosowanej jest włączenie wiedzy teoretycznej do codziennych sytuacji życiowych. Etyka pracy i stosowane systemy etyczne utrzymują relacje między jednostką a niektórymi grupami. Korporacja może reprezentować grupę. Cele życiowe jednostki często różnią się od interesów i priorytetów korporacji. Dlatego etyka jest dalej podzielona przez orientację antropologiczną na:

- etyka społeczna; i
- etyka indywidualna.

Etyka ma na celu połączenie interesów i celów jednostki z celami korporacji.

5.2.1 Etyka społeczna

Etyka społeczna stara się znaleźć wartości ogólnie akceptowane przez całe społeczeństwo. Pod względem orientacji zawodowej lub społecznej etykę społeczną można podzielić na:

- etyka ekonomiczna;
- etyka korporacyjna;
- etyka ekologiczna;
- etyka polityczna itp.

Etyka społeczna kształtuje relacje wewnątrz dowolnej społeczności, a jednocześnie prezentuje jej formę światu zewnętrznemu. Przykład: Od niepamiętnych czasów społeczeństwa ludzkie

utworzyły stowarzyszenia i gildie, które łączą ludzi tego samego zawodu lub zawodu. Istnieją ślady gildii, które istniały już w czasach starożytnego Egiptu lub Babilonu. Jest dobrze udowodnionym faktem, że pisarze piszący w starożytnym Babilonie musieli być członkami gildii, aby wykonywać swój zawód. Każda gildia miała kod, który formułował prawa i obowiązki członków, składający się z pisemnych zasad, których każdy musiał przestrzegać. Te zasady były stosowane nie tylko wtedy, gdy członek chciał szukać sprawiedliwości od innego członka, ale reprezentował prawdziwy etos powiązanych transakcji. Gdyby ktokolwiek naruszył zasady, przestępcy mogliby zostać wydalen z gildii, co de facto uniemożliwiłoby im pracę na ich własnym terenie. Etyka społeczna w środowisku korporacyjnym jest podobnie nakierowana na zaszczepienie etosu poprzez sformułowanie etycznych kodeksów postępowania

5.2.2 Etyka indywidualna

Ta dziedzina etyki dotyczy dobrostanu jednostek, w szczególności ich samorealizacji w życiu zawodowym. Etyka bada także odpowiedzialność jednostek wobec ich bezpośredniego otoczenia społecznego (rodziny), a także kwestie stosunków pracy z pracownikami i ich stosunki robocze z innymi pracownikami. Rola jednostki w społeczeństwie jest również przedmiotem etyki.

Edukacja: to kultywuje i wzmacnia swój sposób postrzegania świata i ludzi w nim. Zwiększa także bogactwo całego społeczeństwa, wspierając rozwój.

Praca: Pomaga rozwinąć umiejętności twórcze i kultywuje ludzkie pragnienie samorealizacji.

Rodzina: To spełnia potrzebę miłości i intymności. Rodzina ma nieodpowiedzialną rolę edukacyjną, której nie można przenieść na inne instytucje. Ustala modele behawioralne oraz tworzy wartości i wzorce myślenia odnoszące się do całego społeczeństwa. Na przykład uczy wartości obejmujących szacunek dla życia, wolności innych, higieny osobistej itp.

Czas wolny: Jest to wzmiankowane coraz częściej w związku z higieną psychiczną, zdrowym stylem życia, sportem, zwiększoną świadomością kulturową (sztukami plastycznymi) itp.

6 Etyka w biznesie

Podczas gdy ostatni rozdział dotyczył definicji etyki w ogólności, ten definiuje etykę biznesową. Thomas Ng opisuje etykę biznesu w następujący sposób: Etyka biznesowa to badanie sytuacji biznesowych, działań i decyzji, w których rozwiązuje się problemy dobra i zła. Gdzie dobro i zło są zdefiniowane jako moralnie dobre / złe, a nie strategia finansowa lub biznesowa ". Ta definicja zawiera dwa aspekty systematycznej etyki. Po pierwsze jest to rodzaj etyki stosowanej, o której więcej w dalszej części książki. Według Thomasa Nga etyka biznesu jest dyscypliną opisową opartą na metaetyczną analizą dobra i zła. Zamierzamy również dotknąć tego aspektu. Są też bardziej sceptyczne poglądy niż ten. Etyka nie należy do gospodarki, jak wyjaśnia Albert Carr. Porównuje ekonomię do gry w pokera. Niektórzy ekonomiści uważają etykę za oksymoron. Bernard Mandeville jest pierwszym uznanym sceptykiem etycznym w dziedzinie ekonomii. W swoim wierszu *Fable of the Bees: lub Private Vices, Public Benefits*. mówi o przywarach jednostek, pokazując, że te przywary ostatecznie prowadzą do ekonomicznej korzyści wszystkich - to znaczy całego społeczeństwa. Etyka dla większości ekonomistów, którzy wyłonili się z pozytywistycznej tradycji filozoficznej, w dużej mierze miała

na myśli jedynie spekulacje metafizyczne. Innymi słowy, nie było dla niego miejsca w ekonomii. Jednak Tomáš Sedláček zaproponował, aby ta sytuacja nie mogła trwać wiecznie.

Istnieją dwa powody tego:

- Wszyscy przodkowie współczesnej ekonomii byli także wychowawcami moralnymi;
- Gospodarki lepiej prosperują w środowiskach wolnych od skandali, w moralnie czystszych społeczeństwach.

Przykład: Jeśli gospodarka działa w warunkach wolnego społeczeństwa politycznego, gdzie prawo jest stosowane w sposób zdecydowany, w przypadku gdy osoby są odpowiedzialne za swoje działania i gdzie zaufanie między ludźmi jest ustalone, koszty prawne prawdopodobnie pozostaną niskie.

6.1 Wartości w zakresie etyki biznesu

Istnieją wartości, które ogólnie uważa się za typowe dla życia gospodarczego. Oparte są one na długiej euro-amerykańskiej tradycji gospodarczej. Przyjrzymy się teraz kluczowym wartościom uznawanym za kluczowe w etyce biznesu:

- Wolność;
- Sprawiedliwość;
- Odpowiedzialność;
- Zaufanie;
- Postęp;
- Dobrobyt;
- Zrównoważony rozwój;
- Racjonalność.

Wartości te stanowią minimalną wiedzę każdego małego biznesmena lub menedżera dużej korporacji. Są to podstawowe kompetencje etyczne, nie tylko dla pracowników kierownicy firmy, ale dla wszystkich pracowników. To jest punkt wyjścia do pisania etycznych kodów firm a cała kultura korporacyjna rozwija się z tych wartości. Pomimo tego, że wartości te są wspólne zarówno dla europejskiego, jak i amerykańskiego sposobu myślenia, podejścia do ich stosowania są różne. Podejście europejskie jest racjonalne i szuka uzasadnień i przyczyn tych wartości. Sposób amerykański sprawia, że stają się częścią codziennego życia biznesowego. Wartości te, jak widzieliśmy w ostatnim rozdziale, są ściśle związane ze "złotą regułą". Są one postrzegane jako informacja zwrotna na temat zachowania osób i firm. Rzućmy okiem na poszczególne wartości i ich definicje.

6.2 Wolność

Ta koncepcja pochodzi od łacińskiego słowa "libertas". Ta koncepcja znajduje odzwierciedlenie w wielu dyscyplinach nauk społecznych. Niezależnie od tego, czy w abstrakcyjnych esejach

filozoficznych, które koncentrują się na wolności, czy wyjaśnionych z prawnego punktu widzenia, zawsze okazuje się ona podstawowym założeniem każdego ludzkiego działania lub procesu decyzyjnego. Bez wolności nie byłoby mowy o etyce ani etycznych lub moralnych zachowaniach. Wolność oznacza, że ludzie decydują się działać w określony sposób, Anzenbacher charakteryzuje tę wolność w następujący sposób:

- Wolność, która pochodzi z natury;
- Wolność, która pochodzi od ludzkości;
- Wolność, która pochodzi z miłosierdzia.

Wolność wynikająca z natury oznacza, że wszystkie ludzkie potrzeby biologiczne są zaspokojone. Przeżycie jest celem. Wolność, która pochodzi od ludzkości, odnosi się do samorealizacji w ludzkim życiu społecznym. To także jest cel. Wolność, która pochodzi z miłosierdzia, jest częścią katolickiej etyki społecznej. To odnosi się do Bożego miłosierdzia, które jest dane wszystkim ludziom. Celem tej wolności jest osiągnięcie usprawiedliwienia dla własnych działań w perspektywie wieczności. Istnieje wiele przeszkód na drodze wolności, które określa się mianem "determinant" i istnieje wiele rodzajów. Dla wolności, która wynika z natury, wyznaczniki są różnymi fizycznymi ograniczeniami. Dla wolności, która pochodzi od ludzkości, determinantami są umiejętności umysłowe, posiadłości, prawa i status społeczny. Wolność, która pochodzi z miłosierdzia, jest darem. Paradoksalnie nie ma tu ograniczeń. Ten ostatni rodzaj wolności mógł zostać przyjęty jako dar lub odmówiony. Chociaż mogliby wybrać inaczej lub postanowili nie działać Poniższe ograniczenia określają naszą wolność, według Ricken:

- Swoboda działania;
- Swoboda decydowania.

Swoboda działania oznacza, że ludzie mogą istnieć jedynie zgodnie z ich naturalnym usposobieniem. Przykład: Ludzie nie mogą latać jak ptaki. Swoboda decyzyjna oznacza, że dana osoba kwalifikuje się, używając racjonalnego myślenia, do wyboru środków, które doprowadzą do osiągnięcia celów życiowych. Zależy to od psychicznego i fizycznego potencjału jednostki.

Przykład: Chociaż ludzie nie potrafią latać jak ptaki, mogą użyć swoich mózgów do zbudowania maszyny, która unosi je z ziemi. Arystoteles zdał sobie sprawę, że ludzie nie są równi w ramach tej klasyfikacji wolności. Napisał, że równość w czymś nie jest we wszystkim równością. Równość w naturalnym usposobieniu lub potrzebach nie oznacza równości w umiejętnościach. Pomimo faktu, że wszyscy jesteśmy istotami ludzkimi, nasze punkty początkowe i warunki są różne, gdy przybędziemy na ten świat. Przykład: Nie mamy równego statusu społecznego, bogactwa, potencjału racjonalnego, emocjonalnego i mentalnego. Jednak każdy ma te aspekty w pewnym stopniu i od każdej osoby zależy ich dalsze kultywowanie. Nie jest to łatwe, ponieważ na drodze jest wiele innych przeszkód.

Te przeszkody to:

- sytuacyjny; i

- stała.

Przeszkody sytuacyjne pojawiają się w określonym momencie, a następnie znikają. Stałe przeszkody mogą przetrwać całe życie jednostki, takie jak przewlekła choroba lub trwałe uszkodzenie ciała spowodowane wypadkiem. Wszyscy ludzie rodzą się wolni, ale są kształtowani przez środowisko i społeczeństwo, w którym się urodzili. Dobrym przykładem człowieka, który mógłby wprowadzić swoją wolność w życie pomimo jego trwałej niepełnosprawności, jest Oscar Pistorius na Letnich Igrzyskach Olimpijskich 2012. Pomimo upośledzenia w postaci protez, mógł rywalizować z dobrze zbudowanymi konkurentami. Wszystkie te abstrakcyjne myśli o wolności są stosowane w praktycznym codziennym życiu. W ten sposób może być wolność

podzielony na:

- obywatelski;
- osobiste;
- religijny;
- ekonomiczne; i
- polityczny.

Pojęcie wolności jest obecne w kodeksie prawnym każdego kraju. Celem państwa jest zagwarantowanie, że zasady gwarantują równość w ramach prawa. Prawo jest wtedy uważane za sprawiedliwość.

6.3 Sprawiedliwość

Koncepcja ta wywodzi się z oryginalnego łacińskiego słowa "iustitia", oznaczającego "sprawiedliwość lub sprawiedliwość". Patrząc na umiejętności, pozycję i naturalne zdolności, państwo powinno jednakowo traktować wszystkie jego części składowe. Należy zwrócić uwagę na wolność każdej osoby. Dlatego Hayek wspomina o wolności w kategoriach równowagi między ogólnymi zasadami określonymi przez prawo i ogólne zasady zachowania. Sprawiedliwość to równowaga między osobistą wolnością jednostki a jej posłuszeństwem wobec prawa i porządku. Sprawiedliwość ma dwie zasady w ekonomii:

- Zasada przemienności: odnosi się do przemiennego lub wyrównującego wymiaru sprawiedliwości. To jest sprawiedliwość, która określa "słuszność" poprzez logikę arytmetyczną. W rzeczywistości oznacza to, że wszyscy są uprawnieni do posiadania równej części wszystkich dóbr. Hayek uznaje ten rodzaj sprawiedliwości za właściwy. Nie zależy od pozycji jednostki w społeczeństwie.
- Zasada podziału: odnosi się do sprawiedliwości dystrybucyjnej lub rozproszonej. To jest sprawiedliwość, która określa "słuszność" poprzez logikę geometryczną. W rzeczywistości gospodarczej oznacza to, że osoby o wyższych dochodach płacą wyższe podatki, a jednocześnie mają więcej praw.

Tego rodzaju sprawiedliwość została poparta przez Rawlsa. Arystoteles wierzył, że te dwa rodzaje sprawiedliwości są etyczne. Istnieje jednak jeszcze jedna sprawiedliwość - rodzaj prawny, który stwierdza, że to, co legalne, jest również sprawiedliwe. Oznacza to, że legalność jest warunkiem sprawiedliwości. Doświadczenie pokazuje jednak, że sprawiedliwość nie zawsze działa. Przykład: poprzednik Arystotelesa, Sokrates, został oskarżony o skorumpowanie ateńskiej młodzieży. W rzeczywistości jednak nauczył ich tylko filozofii. Został skazany na śmierć. Mimo że nie zrobił nic złego, posłuchał tego wyniku i wypił filiżankę trucizny, aby pokazać, że etycznie rzecz biorąc, jest to zgodne z prawem, chociaż werdykt był błędny. Przedstawiono tutaj inną wartość, która jest niezwykle ważna dla gospodarki. Jest to wartość Sokratesa wskazano na: odpowiedzialność obywatelską.

6.4 Odpowiedzialność

Ta koncepcja pochodzi od oryginalnego łacińskiego słowa "responso", oznaczającego "odpowiedź". Wszyscy wolni ludzie wybierają. Każdy wybór można uznać za sprawiedliwy lub niesprawiedliwy. Podobnie jak natura praw fizyki pod względem przyczyny i skutku, wybór implikuje również skutki lub konsekwencje. Rzeczownik angielski "odpowiedzialność" ma korzeń, który jest zawarty w innym słowie - "odpowiedź". Językowy charakter rzeczownika wskazuje, że każda osoba powoduje, że coś się wydarza, gdy podejmują decyzje. Działania będące reakcją na te decyzje określają, czy powodują one pożądane konsekwencje lub dość nieprzewidywalne niepożądane konsekwencje. Tak czy inaczej, poszczególne osoby są odpowiedzialne za wszystkie konsekwencje, które wynikają z ich sposobu myślenia i działania. Ludzie są jedynymi istotami odpowiedzialnymi za swoje działania (Anzenbacher 1994), w porównaniu z prawami fizyki lub królestwem zwierząt. To dlatego, że otrzymali wolność wyboru. Ale wolność, która daje im luksus wyboru, jest również zobowiązaniem do bycia odpowiedzialnym. Może to być zaletą lub całkowitym przeciwieństwem. Zadaniem etyki jest przekształcenie wszystkich ludzkich myśli i działań w konsekwencje przewidywalne, a także, o ile to możliwe, dobre. Osoby są odpowiedzialne za:

- siebie;
- społeczeństwo (inne osoby);
- Środowisko naturalne.

W etyce religijnej są również odpowiedzialni przed Bogiem. Erazim Kohak mówi, że wolność to nie tylko prawo do dokonywania wyborów, ale także zobowiązanie do odpowiedzialności za zrealizowane i niezrealizowane konsekwencje (Kohak 1998). Wolność umożliwia wybór, który w kolej oznacza konsekwencję. Ta sama wolność daje możliwość powstrzymania się od wyboru, ale jest też konsekwencją braku wyboru. Ta sama odpowiedzialność dotyczy również tego. Przykład: Nie udzielanie pierwszej pomocy na miejscu wypadku samochodowego jest prawnie karalne i wręcz niemoralne. Niedostarczenie tego jest wyborem z konsekwencjami i decyzją w sensie negatywnym. Śmierć osoby może być konsekwencją. Ponieważ ludzie są odpowiedzialni nie tylko za siebie, ich etyczne obowiązki to:

- odpowiedzialność prawna (odpowiedzialność w świetle prawa);

- odpowiedzialność polityczna (odpowiedzialność obywatelska za administrację publiczną, zarówno jako przedstawiciel lub wyborca);
- odpowiedzialność ekonomiczna lub społeczna (odpowiedzialność za pomnożenie materialnego lub duchowego bogactwa społeczeństwa).

Dla naszych celów szczególne znaczenie ma odpowiedzialność ekonomiczna i społeczna. Wysoko rozwinięte społeczeństwa i kraje odróżniają się od innych dzięki ich wysokiej pozycji w sferze gospodarczej i społecznej. Im mniej społeczeństwo opiera się na egzekwowaniu przepisów i im bardziej opiera się na indywidualnej odpowiedzialności wolnych mężczyzn i kobiet, tym bardziej jest cywilizowane. Odpowiedzialność w sferze gospodarczej można podzielić na:

- odpowiedzialność właściciela lub osoby reprezentującej organizację lub firmę za jego działania i działania wszystkich pracowników;
- odpowiedzialność wszystkich pracowników wobec właściciela lub osoby reprezentującej organizację lub firmę;
- odpowiedzialność organizacji lub firmy wobec ich klientów;
- odpowiedzialność organizacji lub firmy wobec całego społeczeństwa lub kraju;
- odpowiedzialność organizacji za środowisko.

Odpowiedzialność etyczna biznesu jest obszarem, który jest stale omawiany. Zasadniczo istnieją trzy różne punkty widzenia:

- Firma jest zwykłym podmiotem prawnym, bez moralnej odpowiedzialności.
- Firma jest podmiotem etycznym, ponieważ składa się z ludzi.
- Firma jest uczestnikiem etycznym, który jest mniejszy od indywidualnego, a zatem ma mniej etyczną odpowiedzialność niż jednostki.

Chociaż Milton Friedman bronił pierwszego stwierdzenia, jest tu jeden z paradoksów etycznych. Pomimo, że coś jest legalne, niekoniecznie musi być etyczne, jak na przykładzie firmy. Jako podmiot prawny firma podejmuje decyzje jako takie. Jednak decyzje podejmowane są przez radę dyrektorów, właściciela lub dyrektora generalnego, którymi są wszyscy ludzie. W tym przypadku mówimy o decyzjach, które z jednej strony spełniają obowiązujące przepisy prawne, z drugiej zaś są sprzeczne z dobrym postępowaniem. Osoba fizyczna nie ponosi odpowiedzialności prawnej, ale nie jest wolna od odpowiedzialności moralnej i etycznej. Przykład: Fakt, że nie tylko jednostki, ale także globalne koncerny międzynarodowe muszą ponosić ciężar odpowiedzialności, można wykazać w przypadku katastrofy ekologicznej w Zatoce Meksykańskiej w 2010 r. W tym przypadku wyciekło 1000 ton ropy naftowej studnia dziennie, powodując szkody w ekosystemach w Zatoce przez dziesięciolecia. Kiedy osoby lub korporacje nie rezygnują z odpowiedzialności wobec całego społeczeństwa, wiążą się z inną ważną wartością: zaufaniem.

6.5 Zaufanie

Ta koncepcja pochodzi od łacińskiego słowa "fiducia". Sytuacja, w której jednostki akceptują konsekwencje swoich działań i próbują łagodzić negatywne skutki swoich decyzji, sprzyja zaufaniu. Stosuje się tutaj bezpośrednią proporcję. Im wyższy stopień odpowiedzialności, tym lepsze relacje i zaufanie między partnerami. Tylko osoby o wysokim poziomie moralnym mogą być posiadaczami zaufania. Promieniają dobrą wolą do innych, którzy ufają ich słowu. John Stuart Mill powiedział kiedyś, że dobra wola nie była przedmiotem dyskusji etycznej. Było to jednak w XIX wieku, w czasie, gdy rodziły się krajowe systemy gospodarcze. Odpowiedzialność i zaufanie to nadal kluczowe wartości w globalnej gospodarce. Dobra wola do wywiązywania się z zobowiązań jest warunkiem zaufania. Dotyczy to rodziny, polityki i ekonomii. Zaufanie można zatem zdefiniować jako związek między zobowiązaniem (obietnicą lub przysięgą) a jego oczekiwaną realizacją. Przykład: Klient ufa sprzedawcy internetowemu i podaje dane swojej karty kredytowej, wiedząc, że nie zostaną one wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem. Innym przykładem jest producent smartfonów, który ufa, że jego pracownicy nie będą sprzedawać wiedzy o rozwoju konkurencji. Zaufanie jest jednym z podstawowych elementów postępu gospodarczego.

6.6 Postęp

Koncepcja pochodzi od łacińskiego słowa progressio. W tym kontekście należy wspomnieć o czterech terminach uznanych w średniowieczu za etykę. Etyka ludzkiego życia została podzielona na:

- "progressio": postęp lub wzrost;
- "stagnacja": stagnacja lub spowolnienie;
- "regressio": cofanie się lub robienie zwrotu o 180 stopni;
- "corruptio": dezintegracja.

Pożądanym jest postrzeganie tych terminów w szerszym kontekście ekonomicznym, a zwłaszcza z punktu widzenia etyki biznesowej. Społeczeństwo może ewoluować, spowalniać, cofać się lub rozpadać. Postęp w sensie etycznym oznacza jakościowe polepszanie warunków ludzkiej egzystencji. Innymi słowy, postęp jest wspomniany, gdy ogólne warunki, w jakich znajdują się ludzie, zmieniają się na lepsze. Dotyczy to nie tylko ilościowego wzrostu zamożności lub częściowych ulepszeń politycznych i gospodarczych, ale ogólnej poprawy kondycji ludzkiej. Było wiele prób w historii, które ograniczały duchowo ludzkie życie, prowadząc do ascety ideału, i innymi, które redukują ludzi do materialnych istot. Przykładem tego ostatniego jest marksizm. Idea ta twierdzi, że postęp można osiągnąć poprzez zmianę zewnętrznych warunków życia. Dzisiejsza idea postępu polega bardziej na tworzeniu warunków, które umożliwiają godne życie pod względem:

- bezpieczeństwo materialne;
- kultura (sztuka, muzyka, teatr itp.);
- aspekt środowiskowy;
- aspekt duchowy (religijny).

W dziedzinie ekonomii rozwoju rozważa się, jak promować wzrost gospodarczy w krajach poprzez poprawę czynników takich jak zdrowie, edukacja, warunki pracy, polityki krajowe i międzynarodowe oraz warunki rynkowe. Przeanalizowano zarówno czynniki makroekonomiczne, jak i mikroekonomiczne związane ze strukturą rozwijającej się gospodarki oraz sposoby, w jakie ta gospodarka może wytworzyć skuteczny wzrost krajowy i międzynarodowy (www.investopedia.com).

6.7 Dobrobyt

Koncepcja ta wywodzi się z łacińskiego słowa "prospero", lub co inaczej oznacza "przynosząc sukces". Słowo to zostało użyte do opisania przedsięwzięć, które przyniosły fortunę tym, którzy aktywnie w nich uczestniczyli. Każda praktyczna dyscyplina inaczej definiuje dobrobyt. Czasami poglądy te są nawet sprzeczne. To, co jest korzystne dla jednej osoby, nie musi być korzystne dla drugiej osoby. Przykład z historii: Marks podkreślił, że interesy tych, którzy posiadali kapitał, muszą pozostawać w konflikcie z robotnikami. Dobrobyt gospodarczy oznacza maksymalizację zysków. Istnieją różne sposoby pomiaru tego, ale najbardziej znany jest PKB (Produkt Krajowy Brutto). Dobrobyt mierzy się poprzez ustalenie poziomu wzrostu wytwarzanych towarów i usług oraz poprawę siły nabywczej. Seknička mówi, że dobrobyt jest związany z postępem. Nie zawsze i niekoniecznie. Średniowiecze charakteryzowało się poddaństwem. Wynajmujący dzierżawił ziemię tym, którzy nie posiadali niczego poza umiejętnością pracy (to jest praca). Robotnicy musieli fizycznie pracować, aby zapłacić za dzierżawę ziemi. Dobrobyt jednego właściciela był zapewniony dzięki pracy niewolników, którzy często nie mieli czasu pracować na własnych uprawach. Jaka maksyma rządzi etyką ekonomiczną? Franz Furger mówi, że etyka ma na celu zapewnienie możliwie najlepszego poziomu sprawiedliwości wszystkim uczestnikom biznesowym w długim okresie czasu (Frugger, 2003). Z tego możemy wyciągnąć prostą formułę etyczną dla dobrobytu. Dobrobyt osiąga się, gdy działalność gospodarcza jest korzystna dla wszystkich zaangażowanych, podczas gdy nikt nie płaci za dobrobyt innych. Jeżeli jeden z podmiotów ponosi nieproporcjonalne koszty dla innych, jest to nieetyczna transakcja biznesowa. Przykład: Określony rodzaj mikrokredytów jest bardzo powszechny w gospodarkach wschodnioeuropejskich, który nie przechodzi przez banki. Istnieje wiele przypadków, w których wierzyciele skorzystali z trudnej sytuacji finansowej wnioskodawców, obciążając nieproporcjonalnie wysokie odsetki lub opłaty za pożyczki, a nawet naciskając dłużników, aby podpisali pustą kartkę papieru. Wynikający z tego dobrobyt wierzyciela wiąże się z kosztami dla dłużnika, który dostaje coraz więcej kłopotów z powodu wynikających z tego odsetek. Dobrobyt ma nie tylko formę materialną, ale może także być kulturalny i duchowy. Trudno jednak zmierzyć, czy kraj prosperuje w ten sposób. Obecnie dobrobyt jest również związany z sytuacją ekologiczną. Jeśli dobrobyt jest rozumiany jedynie w kategoriach zysku finansowego, bez uwzględnienia wpływu na środowisko, to całe społeczeństwo staje w obliczu konsekwencji. Na przykład nieubłagane wydobywanie zasobów mineralnych i ich późniejsze przetwarzanie prowadzi do pogorszenia stanu środowiska. Smog jest również szkodliwy dla pracowników, którzy w inny sposób nie korzystają z niego. Dobrobyt niektórych jest ciężarem dla innych. Osobisty dobrobyt powinien korelować z dobrobytem całego społeczeństwa. Cała sfera biznesu musi brać pod uwagę dobrobyt w odniesieniu do:

- pojednanie społeczne; i

- środowisko życia.

Dobrobyt jest dziś interpretowany jako zrównoważony proces ekonomiczny, który prowadzi do ogólnej, zrównoważonej jakości życia (materialnego, kulturowego, ekologicznego i duchowego) dla wszystkich ludzi, zapewniając ich dobre samopoczucie.

6.8 Trwałość

Pojęcie to pochodzi od łacińskiego słowa "susteneo", które oznacza "nadążyć" lub "utrzymać". Pojęcie zrównoważonego rozwoju było stosowane głównie w etyce ekologicznej od lat 80. XX wieku, z naciskiem na odpowiedzialność rasy ludzkiej wobec natury żywej i nieożywionej, w interesie całej ludzkości. Innymi słowy, chodzi o odpowiedzialne życie na Ziemi. Obecnie istnieje wiele technik pomiarowych do wyrażania trwałości w rozwoju ludzkiego życia. W ekonomii najważniejszym jest indeks zrównoważonego rozwoju Dow Jones, który wymienia najbardziej znaczących przedsiębiorstw i ocenia ich wyniki pod względem odpowiedzialności społecznej i ekologicznej. Przykład: W 2009 r. Firma Nokia została uznana za najbardziej zaawansowaną technologicznie i społecznie odpowiedzialną firmę pod względem zrównoważonego rozwoju. Na czym opiera się analiza Dow Jones Group? Thomas Ng wyjaśnia: "DJSI opiera się na analizie wyników gospodarczych, środowiskowych i społecznych korporacji, oceniając takie kwestie, jak ład korporacyjny, zarządzanie ryzykiem, branding, łagodzenie skutków zmiany klimatu, standardy łańcucha dostaw i praktyki pracy.". Europa ma własną organizację, która ocenia zrównoważony rozwój pod nazwą FTSE4Good. Witryna organizacji mówi: "Seria wskaźników FTSE4Good została zaprojektowana w celu obiektywnego pomiaru wydajności firm, które spełniają globalnie uznane standardy odpowiedzialności korporacyjnej. Przejrzyste zarządzanie i kryteria sprawiają, że FTSE4Good jest cennym narzędziem dla konsultantów, właścicieli aktywów, zarządzających funduszami, banków inwestycyjnych, giełd i brokerów przy ocenie lub tworzeniu odpowiedzialnych produktów inwestycyjnych

6.9 Racjonalność

Ta koncepcja pochodzi od oryginalnego łacińskiego słowa "ratio", co oznacza "rozum". Zachowanie uważa się za racjonalne, gdy pochodzi z dyskursu pojęciowego, czyli z logicznie i metodologicznie udowodnionej wiedzy opartej na faktach. Racjonalność jako wartość wykorzystywana w życiu gospodarczym opiera się na podejściu logicznym i metodologicznym. Wykorzystuje fakty w celu wyciągnięcia wniosków dedukcyjnych. Właśnie dlatego etyka była od dawna uważana za nieistotną dyscyplinę, tłumaczącą idee dobra i zła w terminach zbyt metafizycznych. Moralne i etyczne aspekty działalności gospodarczej są dopiero rozpoznawane dopiero po nadejściu etyki opisowej. Etyka jest szczególnie ważna w gospodarkach opartych na wiedzy, gdzie wiedza ekonomistów jest uważana za ich najcenniejszą umiejętność.

7 Wprowadzenie do studiów przypadku

Na początku części praktycznej chciałbym przedstawić kilka ważnych uwag. Case study to nie to samo, co etyka casual. Dorywcza etyka jest historyczną szkołą etyki normatywnej. Studium przypadku jest jedną z metod etyki opisowej. Będziemy podążać za szkołą metodyczną, która

interesuje się faktami i interpretowaniem tych faktów dla etyki. Mamy nadzieję, że ten rodzaj opisowej metodologii pomoże nam zrozumieć etyczne zjawiska. Etyka normatywna pokazuje, co osoba powinna robić, a etyka opisowa opisuje, co ludzie robią. Ale sposób opisowy nie będzie skuteczny bez metody interpretacji zjawisk. Dlatego każde zjawisko będzie interpretowane z perspektywy etyki opisowej również z pozycji normatywnych. Ta część tekstu jest skrótem. Niektóre przykłady i studia przypadków można znaleźć tutaj. Przeczytaj uważnie cały tekst i staraj się radzić sobie z pytaniami, problemami i staraj się myśleć o podobnych sytuacjach.

7.1 Studium przypadku

W pierwszej części książki przedstawiono teoretyczne podstawy etyki. Było to naprawdę konieczne dla lepszego zrozumienia drugiej części książki, która jest bardziej empiryczna. Skupi się na prawdziwych przykładach i szuka rozwiązań wielu dylematów etycznych. Przedstawione wcześniej podstawy teoretyczne zostaną wykorzystane w tym procesie poszukiwania rozwiązań. Wszystkie chwile w życiu człowieka dają nam wiele wyborów etycznych. Możemy nazywać te chwile przypadkami. Rzućmy okiem na teoretyczne podstawy studiów przypadku.

7.1.1 Teoretyczny problem studiów przypadku w zakresie etyki

Co tak naprawdę rozumiemy przez studium przypadku? Odpowiedź znajdziemy w kilku krokach. Po pierwsze, znajdziemy odpowiedź w najpopularniejszym słowniku internetowym. W drugim kroku znajdziemy odpowiedź w ważnych książkach zajmujących się metodologią studiów przypadku. W trzecim kroku znajdziemy odpowiedzi z perspektywy etyki.

7.1.2 Definicja studium przypadku w leksykonach

Istnieje zbyt wiele definicji studiów przypadku. Każda definicja traktuje studia przypadków w inny sposób, co utrudnia zrozumienie. Jak pisał Rolf Johansson: "Istnieją różne pomysły na temat studium przypadku". Porozmawiajmy najpierw o popularnych leksykonach, aby zdefiniować definicje Merriam-Webster: "intensywna analiza pojedynczej jednostki (jako osoby lub społeczności) podkreślając czynniki rozwojowe w odniesieniu do środowiska" (<http://www.merriam-webster.com/dictionary/case%20study>). Ta definicja opisuje studia przypadków stosowane w nauce z naciskiem na ekologię. Interesuje się wyjątkową relacją między człowiekiem a jego otoczeniem. W tym specyficznym sposobie myślenia definicja jest bardzo ważna dla etyki, głównie dla etyki ekologicznej. Oto niektóre przypadki, w tym katastrofalne katastrofy ekologiczne, takie jak wyciek ropy Deepwater Horizon, który rozpoczął się 20 kwietnia 2010 r. w Zatoce Meksykańskiej. W tym konkretnym przypadku opisywana jest ludzka responsywność dla środowiska. Wikipedia leksykonu o otwartym kodzie źródłowym podaje nam kilka definicji: "W naukach społecznych i naukach przyrodniczych studium przypadku (lub opis przypadku) jest opisową, eksploracyjną lub wyjaśniającą analizą osoby, grupy lub zdarzenia. Studium przypadku zawiera wyjaśnienie przyczynowości w celu znalezienia podstawowych zasad." ([Http://en.wikipedia.org/wiki/Case_study](http://en.wikipedia.org/wiki/Case_study)). Jest to definicja napisana przez znanego autora studiów przypadku Yin K. Robert. Ta definicja opisuje studia przypadków stosowane w socjologii. Analizuje ludzi, grupy i wydarzenia w całym społeczeństwie. Inną definicję studium przypadku można znaleźć w bezpłatnej encyklopedii: "Szczegółowa analiza a osoba lub grupa, zwłaszcza jako model zjawisk medycznych,

psychiatrycznych, psychologicznych lub społecznych. (<http://www.thefreedictionary.com/case+study>). Ta definicja jest podobna do definicji socjologicznej. Ale obejmuje także medycynę, psychiatrię i psychologię. Ta otwarta encyklopedia daje również odpowiedź na studia przypadków w gospodarce: "szczegółowe badanie jednostki, takiej jak korporacja lub dział korporacyjny, które podkreśla czynniki przyczyniające się do jej sukcesu lub porażki". (<http://www.thefreedictionary.com/case+study>). Encyklopedia Collinsa opisuje studium przypadku jako "akt lub przypadek analizy jednego lub więcej konkretnych przypadków lub historii przypadków w celu dokonania uogólnień" (Collins English Dictionary – Complete i Unabridged, Harper Collins Publishers 2003). Ta definicja wydaje się przydatna w naszej analizie etycznej. W tym sensie możemy analizować tylko fakty, które można opisać, to znaczy tylko przeszłe lub historyczne działania ludzkie. Analizujemy, co naprawdę się wydarzyło z perspektywy etyki opisowej, staramy się zrozumieć, co, jak i dlaczego się wydarzyło. Następnie staramy się zrozumieć osobiste motywy ludzkich czynów. Następnie próbujemy analizować możliwości ludzi z perspektywy etyki normatywnej. Ze szczególnych definicji możemy ekstrapolować bardzo ogólną definicję studium przypadku. Wielokrotnie powtarzanym słowem w tej częściowej definicji jest analiza. Możemy powiedzieć, że najczęściej używanym słowem jest analiza powiązana z innym słowem osoba, grupa lub ludzie. Studia przypadku w tym znaczeniu szukają człowieka jako zjawiska społecznego, medycznego, technicznego lub korporacyjnego. Problem polega na tym, że wciąż nie mamy pojęcia, na czym koncentruje się analiza. Albo lepiej powiedzieć, co chcielibyśmy odkryć. Również wielkie pytanie dotyczy metodologii studium przypadku. Teraz próbujemy zweryfikować tę definicję i znaleźć odpowiedź w publikacjach dotyczących zawodu.

7.1.3 Definicja studium przypadku w publikacji

Naszym rozwiązaniem jest znalezienie jednej lub dwóch definicji z prostotą. Bardzo łatwe do zastosowania w praktyce w etyce. Bardzo jasne, aby znaleźć wynik badań etycznych. Możemy znaleźć kilku autorów klasycznych studium przypadku. Między wieloma książkami znajdują się dwaj autorzy, którzy mają wpływ na teorię badań w naukach społecznych. Pierwszy z nich to Yin K. Robert, a drugi to Robert E. Stake. Klasyczny autor książki metodologicznej, Robert K. Yin, zdefiniował: "empiryczne dociekanie o współczesnym zjawisku (np. "Przypadek ") osadzonym w jego rzeczywistym kontekście - zwłaszcza gdy granice między zjawiskiem a kontekstem nie są wyraźnie widoczne ". Wkrótce przedstawimy teorię Roberta E. Stake'a, który napisał główną książkę o studiach przypadku. W tej książce możemy znaleźć inną definicję studium przypadku. Ale więcej definicji złożoności. Pierwsze zdanie tej książki definiuje studium przypadku jako metodę, która próbuje opisać jeden problem z wielu perspektyw: "Studium przypadku ma uchwycić złożoność pojedynczego przypadku". I następujące zdania: "studia przypadku są określone przez zainteresowanie poszczególnymi przypadkami". Z tego stanowiska możemy zrozumieć studium przypadku jako metodę, która porównuje przypadki społeczne ze współczesnymi zjawiskami i opisuje przypadki z indywidualnych przypadków, ale próbuje złapać złożoność każdego przypadku wyodrębnić jeden głównych zjawisk.

7.2 Definicja studium przypadku dla etyki

Teraz, pozwólmY zastosować tę wiedzę na temat studiów przypadków w specjalnym obszarze studiów, w etyce. Próbowalibyśmy przedstawić definicję studium przypadku w zakresie etyki, którą stosuje autor książki *Moralność Play* Jessica Pierce. Rozumie studia przypadków z etyki jako: "Sprawy służą jako sposób na praktykowanie rozumowania i pracę nad określeniem abstrakcyjnych zasad w odniesieniu do konkretnych przypadków." Wielkim aspektem tej definicji jest porównanie abstrakcyjnych zasad z konkretnymi przypadkami. Oznacza to, że Jessica Pierce doskonale rozumie rolę etyki jako funkcji normatywnej. To jest powód, by porównywać abstrakcyjne zasady z prawdziwym życiem codziennym. Opisuje każdy przypadek z perspektywy moralności i etyki. Poddaje się dokładnemu zrozumieniu każdego aktu ludzkiego z etycznego punktu widzenia i odpowiada na pytanie: Jeśli musimy postępować właściwie, co to oznacza dobrą lub dobrą decyzję? Z tego powodu zdefiniowaliśmy studium przypadku w etyce jako przypadki analizowane z pozycji etycznej i próbowaliśmy opisać związek między aktem człowieka a możliwościami wyboru z punktu widzenia etyki normatywnej. Na początku jest ludzki akt. Przenieśliśmy ten akt do sprawy. Oznacza to, że będziemy rozmawiać o tym akcie bez żadnych danych osobowych, takich jak imię, płeć, religia, narodowość itp. W przypadkach, gdy przedmiotem jest firma lub inna korporacja, opiszemy ją również bez żadnych szczegółów na temat firmy. Następnym krokiem jest porównanie z istniejącym systemem etyki normatywnej. A potem spróbujemy zinterpretować tę sprawę i zrozumieć ją z pozycji etyki.

8 Przypadek: praca studencka

8.1 Wprowadzenie

Edukacja uniwersytecka to czas nauki, uczenia się i prowadzenia badań. Wszystkie te zajęcia dają wszystkim uczniom możliwość przygotowania się do przyszłej pracy i przewoźników. Z tego powodu nauczyciele akademicy traktują swoje prace poważnie i pomagają uczniom w tym procesie studiowania. Uniwersytety na całym świecie mają komisje etyczne lub komisje dyscyplinarne. Ich obowiązkiem jest karanie przestępstw akademickich, np. Plagiary w pracy dyplomowej lub w dokumentach. To studium przypadku opiera się na rzeczywistej sytuacji. Podczas końcowego egzaminu uniwersyteckiego dwóch studentów z różnymi tematami pracy dyplomowej przystąpiło do obrony swojej pracy magisterskiej. Oczywiście mieli różne tematy związane z ich tezami, ale teoretyczna część obu prac dyplomowych była identyczna. Podczas prezentacji i obrony obu prac dyplomowych członkowie komisji zapytali, kto jest autorem oryginalnego tekstu. Obaj studenci skonfrontowali się z faktem, że jeden z nich plagiatował pracę drugiego studenta.

8.1.1 Problem z etycznego punktu widzenia

Pierwszym problemem, jaki widzimy, jest problem praw autorskich. Jednak ten rodzaj problemu jest bardziej prawny niż etyczny. Musimy zadać kolejne pytanie. Jeden z uczniów spędził dużo czasu na naukę, zbierając dane do analizy. Widzimy bardzo skrupulatnego studenta, który ciężko pracował na sukces. Drugi uczeń nie działał. Właśnie otworzył pliki swojego przyjaciela w komputerze, pobrał tekst do rozdziału swojej pracy dyplomowej.

8.2 Analiza przypadków z różnych szkół z perspektywy etyki normatywnej

W tej części jeden przypadek zostanie przeanalizowany z perspektywy różnych normatywnych szkół etyki. Celem jest ustalenie, która z nich jest właściwa w tym konkretnym przypadku. Składam się z głównej definicji każdej normatywnej szkoły etycznej, analizy przypadku z punktu widzenia dobra i zła, wyniku i uzasadnienia wyniku. Chcielibyśmy wyjaśnić, jak i dlaczego myślimy o tego rodzaju uzasadnieniu.

8.2.1 Perspektywa starożytnego hedonizmu

Definicja starożytnego hedonizmu: maksymalizacja przyjemności i minimalizacja cierpienia są celami hedonistycznej etyki. Pierwszy uczeń z perspektywy starożytnego hedonizmu zmaksymalizował cierpienie. Poczucie odpowiedzialności, troska o cel pracy, całe to cierpienie podczas pracy nad pracą dyplomową sprawiło, że martwił się o swój sukces podczas prezentacji pracy dyplomowej. Drugi student z perspektywy starożytnego hedonizmu zminimalizował cierpienie. On / ona nie dba o wynik pracy. Jego celem było zaprezentowanie i skuteczne obronienie pracy dyplomowej.

Wynik

Z perspektywy starożytnego hedonizmu drugi uczeń miał rację, ponieważ zminimalizował cierpienie i zmaksymalizował przyjemność.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło ocenia się z perspektywy przyjemności i cierpienia. Przyjemność jest dobra, przyjemność, cierpienie jest złe.

8.2.1 Perspektywa utylitaryzmu

Definicja utylitaryzmu: Zasada, którą popiera, jest prosta: dobro jest użyteczne. Użyteczność jest główną zasadą, a dobro jest tym, co przynosi korzyści jak największej liczbie ludzi. Naprawdę trudno powiedzieć, jak duża jest korzyść z pracy dyplomowej dla ludzi, jeśli nie znamy tematu i treści konkretnej pracy magisterskiej. Chcielibyśmy jednak przyjąć dwie przesłanki. Po pierwsze, że praca naukowa jest dobrem dla ludzi, a po drugie, zakładamy, że moralnym aspektem badań jest The Greater Good. Z tych przesłanek możemy sądzić, że praca pierwszego ucznia przyniosła korzyść jak największej liczbie osób, ponieważ poszerzył wiedzę dzięki swoim badaniom. On / ona również zachował moralną i etyczną zasadę badań i stał się wzorcem do naśladowania dla innych badaczy. Jeśli będziemy trzymać się tych samych przesłanek, możemy założyć, że drugi uczeń nie przyniósł korzyści jak największej liczbie osób, ponieważ na początku nie poszerzył wiedzy o swoje badania. Nie przestrzegał zasad moralnych i etycznych badań. On / ona nie może być wzorem do naśladowania dla innych badaczy.

Wynik

Z perspektywy utylitaryzmu pierwszy uczeń miał rację, ponieważ praca pierwszego ucznia przyniosła korzyść jak największej liczbie osób.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy, że dobro jest użyteczne. Użyteczność jest główną zasadą, a dobro jest tym, co przynosi korzyści jak największej liczbie ludzi. Dobro jest przydatne, zło jest bezużyteczne.

8.2.2 Perspektywa etyczna empiryzmu

Definicja etyki empirycznej: Zasada etyczna wydaje się opierać na myślach i działaniach, które są statystycznie oceniane jako najczęstsze. Fakt, że często się powtarzają, jest statystycznie uznawany za "dobry". Do analizy tego konkretnego przypadku powinniśmy wiedzieć, ilu studentów łamie prawo autorskie i pobrać pracę innych badaczy. Ta statystyczna wiedza jest niezbędna do udowodnienia, który z uczniów jest etycznie poprawny. Ponieważ nie mamy danych statystycznych dotyczących liczby studentów łamiących prawo autorskie, chcielibyśmy założyć jedną przesłankę: Większość studentów nie łamie prawa autorskiego. Z tego założenia możemy myśleć, że praca pierwszego ucznia podążała za statystycznie najczęstszym sposobem zachowania. Jeśli to prawda, możemy pomyśleć, że on / ona właśnie powtórzył statystycznie zweryfikowany najczęstszy sposób zachowania. Z pozycji tej samej przesłanki możemy myśleć, że drugi uczeń nie podążał za statystycznie najczęstszym sposobem zachowania.

Wynik

Z punktu widzenia etyki empirycznej pierwszy uczeń miał rację, ponieważ pierwszy uczeń podążał za statystycznie częstym sposobem zachowania.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy statystycznie częstych zachowań. Dobrym sposobem jest statystycznie częsty sposób zachowania, zło jest statystycznie rzadszym sposobem zachowania. Jednak problem tej normatywnej szkoły etycznej polega na tym, że dobro lub zło jest weryfikowane tylko przez dane statystyczne

8.2.3 Etyka według perspektywy norm lub zasad

Definicja etyki według norm lub zasad: Etyczne maksymy kształtują ludzkie życie w formie norm. Jedną z etycznych maksym to: nie łam prawa autorskiego. Jeśli mamy etyczną maksymę, możemy po prostu zastosować tę zasadę. Z pozycji tej maksymy pierwszy student ciężko pracował na swoim papierze i wszystkie dane dla niego / niej praca została uzyskana we własnym zakresie. Drugi student uzyskał wszystkie dane do swojej pracy z pracy swojego przyjaciela. Z perspektywy etyki według norm lub zasad uzyskał wszystkie dane nielegalnie. Maxims stał się normą w Katerze Critique of Practical Reason. Powinniśmy również przestrzegać tych maksym w piśmie akademickim. Oznacza to, że drugi uczeń złamał główną zasadę etyczną.

Wynik

Z punktu widzenia etyki norm czy zasad pierwszy uczeń miał rację, ponieważ pierwszy uczeń postępował zgodnie z maksymą, która stała się normą.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy osobistych maksym ludzi, którzy stali się normami. Dobry postępuje zgodnie z normami. Zło łamie normy.

8.2.4 Perspektywa etyki kazuistycznej

Definicja kazuistycznej etyki: Oznacza to, że maksymy i poszczególne przykazania są rozpatrywane dla każdego indywidualnego przypadku, w przypadkach, gdy sumienie przeczy zasadom etycznym lub poszczególnym przykazaniom etycznym sprzecznym z innymi zasadami. W przypadku gdy jedna maksyma zostaje skonfrontowana z inną maksymą, oba są w konflikcie. W tym konkretnym przypadku nie występują konflikty maksym i norm.

Wynik

Z perspektywy kazuistycznej etyki nie ma dobrych ani złych rozwiązań, bo nikt nie był w konflikcie maksym.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy konfliktu między maksymami. Nie ma konfliktu maksym.

8.2.5 Perspektywa etyki sytuacyjnej

Definicja etyki sytuacyjnej: unikalne doświadczenie każdej osoby nie może być przeniesione na inną osobę lub instytucję, co dla celów etyki biznesowej oznacza, że nie ma bezimiennych instytucji. Jakiś rodzaj zarządzania jest zawsze za firmą, w postaci dyrektora lub właściciela, który decyduje się działać w określonej sytuacji. Drugi student nie pracował. Taka sytuacja wymagała od niego, aby nie ukończył uniwersyteckiej edukacji. Nie mamy żadnych dodatkowych informacji o konkretnej sytuacji drugiego studenta. Ale na potrzeby książki, zastanówmy się nad hipotetyczną sytuacją. Pierwszy uczeń miał komfort czasu, ponieważ zdawał wszystkie egzaminy na czas i był w stanie skupić się na badaniach. Z tego powodu pracował z przyjemnością i zbierał, analizował i interpretował dane ze spokojnym umysłem. Drugi uczeń znajduje się w zupełnie innej sytuacji. Miał ostatnią szansę na ukończenie uniwersytetu. To był powód, dla którego ukraść dane z komputera przyjaciela. Z kazuistycznej perspektywy etycznej musimy ocenić maksymy drugiego studenta.

1. Złamać maksymy i pomyślnie ukończyć uniwersytet.

2. Pracuj sam i wiedz, że nie jest możliwe ukończenie szkoły z powodzeniem na czas.

Widzimy, że pierwsza decyzja wydaje się lepsza, ponieważ daje nadzieję na sukces. W tym konkretnym przypadku, jak widzimy, komisja dyscyplinarna ukarała tę decyzję.

Wynik

Z perspektywy etyki sytuacyjnej nie jest jasne, który z nich ma rację, ponieważ sytuacja każdego ucznia była inna. I kto wie, jak wynik się zmieni, gdyby pierwszy uczeń znalazł się w trudniejszej sytuacji.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy konkretnej sytuacji.

8.2.6 Etyka rozpoznawania perspektywy

Definicja etyki rozpoznawania: Normą każdego człowieka jest to, że jego motywacja powinna być w harmonii z ich sumieniem. Jest to zgodne z obowiązkiem ostatecznego kryterium. Jakie są jednak najwyższe kryteria?

- Prawo wewnętrzne;
- Kategoryczny imperatyw;
- Pan Bóg.

Główne kryteria, które można zastosować w konkretnym przypadku, są zbyt osobiste. W tym konkretnym przypadku możemy teoretycznie pomyśleć, który z nich wybierze pierwszy uczeń. Z tego powodu nie możemy zdecydować, które kryterium zostało wybrane.

8.2.7 Perspektywa etyki deontologicznej

Definicja etyki deontologicznej: "Działaj w sposób, który zamieni maksymy twojej woli w ogólnie przyjęte prawa"). Z punktu widzenia etyki deontologicznej pierwszy uczeń podążał za kategorycznym imperatywem Immanuela Kanta, ponieważ dzięki swojej pracy ukończył czyn, który jest akceptowalny dla wszystkich ludzi na świecie. Nie chciał żyć w świecie, w którym łamanie prawa autorskiego lub łamanie innych praw jest do przyjęcia. Drugi uczeń nie przestrzegał tego kategorycznego imperatywu, ponieważ prawdopodobnie chciał żyć w świecie, w którym łamanie prawa autorskiego lub łamanie innych praw jest do przyjęcia.

Wynik

Ze stanowiska etyki deontologicznej pierwszy uczeń miał rację

Usprawiedliwienie

Nikt nie chciałby żyć w świecie, w którym łamanie zasad moralnych, norm jest czymś normalnym. Dobra logicznie uzasadniona dobra.

8.2.8. Perspektywa etyki odpowiedzialności

Definicja etyki odpowiedzialności (patrz rozdział 4.9 na stronie 44): Jeśli założysz, że odpowiedzialność jest maksymą dobrego postępowania każdego człowieka (Weber 1958), musisz zadać sobie pytanie, co przyniesie takie postępowanie. Kryterium odpowiedzialności: ponosimy odpowiedzialność za nasze działania i konsekwencje z nich wynikające. Efektem pierwszych czynów studenta jest pomyślne ukończenie uniwersytetu. Ze stanowiska etyki odpowiedzialności powinien przejść główne kryterium odpowiedzialności. Jego działania odpowiadają uzasadnionym konsekwencjom. Konsekwencją dla pierwszego studenta jest pomyślne ukończenie uniwersytetu i wspaniałe otwarcie na życie zawodowe. Rezultatem czynów drugiego studenta jest wezwanie do komisji dyscyplinarnej. Ze stanowiska etyki odpowiedzialności nie przeszedł on przez główne kryterium odpowiedzialności. Jego / jej działalność miała niezamierzone konsekwencje.

Wynik

Ze stanowiska odpowiedzialności etycznej pierwszy uczeń miał rację.

Usprawiedliwienie

Dobra równa się zamierzonym konsekwencjom. Zło równa się niezamierzonym konsekwencjom

9 Przypadek: lojalny pracownik

9.1 Wprowadzenie

Etyka biznesu stała się bardzo ważną częścią wiedzy pracodawców w firmach o globalnej odpowiedzialności. Nie myślimy tylko o menedżerach lub przedstawicielach firmy, ale także o pracownikach w dziedzinie badań. W tej dziedzinie pracy naprawdę potrzebna jest moralna jakość badacza. Ponieważ jednym z założeń pracy w części badawczej firmy jest lojalność pracowników wobec kierownictwa firmy, interesariuszy i akcjonariuszy. Ostatni, ale nie najmniej, każdy badacz ponosi ogromną odpowiedzialność za konsumenta i środowisko. W jednej firmie była osoba, która poniosła ogromną odpowiedzialność. Był liderem zespołu badawczego. Jednak założył dwie mniejsze firmy w tym samym obszarze badawczym. Pracował jednocześnie dla swojego pracodawcy i dla swoich firm. W swojej pracy miał stałą umowę na pełen etat. Podczas prac badawczych zebrał dane dla swojego pracodawcy. Tymczasem on / ona wysłał te dane również do jego / jej firm. Ten pracownik miał dużą odpowiedzialność, a także silną pozycję w firmie. Z tego powodu nikt z jego / jej zespołu nie zbadał, w jaki sposób wykorzystał dane. Nikt nigdy nie zapytałby o przeniesienie i zapisanie danych, ponieważ mu ufają. Wykorzystał całą swoją wiedzę i dane bardzo skutecznie dla swoich firm i ostatecznie wzbogacił się sam.

9.1.1 Problem z etycznego punktu widzenia

Głównym problemem tej sprawy jest stosunek lojalności między pracownikiem a pracodawcą. Drugim problemem jest stosunek lojalności pomiędzy starszym badaczem a jego zespołem. Trzecim problemem jest komercyjne wykorzystanie danych do wzbogacenia się kosztem zespołu i firmy badawczej.

9.2 Analiza przypadku z perspektywy różnych szkół etyki normatywnej

W niniejszym rozdziale zostaną przeanalizowane przypadki z perspektywy niektórych normatywnych szkół etyki. Zapytamy, który z nich jest właściwy dla danego przypadku. Zgodnie z główną definicją szkoły etyki normatywnej, przypadki będą analizowane na podstawie dobrego i złego punktu widzenia, wyniku i uzasadnienia wyniku. Chcielibyśmy wyjaśnić, jak i dlaczego znajdujemy tego rodzaju uzasadnienie.

9.2.1. Perspektywa starożytnego hedonizmu

Definicja starożytnego hedonizmu: maksymalizacja przyjemności i minimalizacja cierpienia są celami hedonistycznej etyki. Pracownik z perspektywy starożytnego hedonizmu zmaksymalizował przyjemność, gdy zebrał dane dla swojej firmy. Jego / jej poczucie odpowiedzialności było tylko zmartwieniem o jego / jej zyskach. W tym przypadku zebrane

dane zostały wykorzystane do wzbogacenia się. Wykorzystał pracę innych pracowników do osobistego wzbogacenia.

Wynik

Z perspektywy starożytnego hedonizmu ten pracownik miał rację, ponieważ zminimalizował osobiste cierpienie i zmaksymalizował przyjemność. Wykorzystał zebrane dane do maksymalizacji swojego osobistego zysku. Wszystko, co pracownik zrobił dla swojego osobistego wzbogacenia, jest moralnie dobre, ponieważ jego działania doprowadziły do zminimalizowania cierpienia.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło ocenia się z perspektywy przyjemności i cierpienia. Przyjemność jest dobra, cierpienie jest złe. Z tego powodu należy pamiętać, że czyny pracownika są uzasadnieniem osobistej pozycji osobistego dobra. I nie jest ważne, co jest naprawdę dobre dla całej firmy.

9.2.2 Perspektywa utilitaryzmu

Definicja utilitaryzmu: Zasada, którą popiera, jest prosta: dobro jest użyteczne. Użyteczność jest główną zasadą, a dobro jest tym, co przynosi korzyści jak największej liczbie ludzi. Możliwe jest uzasadnienie tej samej sytuacji z całkowicie odmiennych stanowisk etycznych, jak zobaczymy. Naprawdę trudno powiedzieć, nie znając szczegółów, w jakim stopniu działania pracownika były szkodliwe dla firmy. Jeśli nie jesteśmy świadomi rozmiaru tych szkód, w jaki sposób możemy osądzać jego czyny? Możemy to zrobić, ponieważ widzimy, że wszystko, co ten pracownik robił, było w stosunku do innych pracowników, całej firmy, a także całego społeczeństwa. Z tej perspektywy możemy założyć dwie przesłanki. Po pierwsze, że praca naukowa jest dobrem dla firmy i całego społeczeństwa. Po drugie, zakładamy, że moralnym aspektem badań jest The Greater Good. Z tych przesłanek możemy sądzić, że praca pracownika przynosi korzyści jak największej liczbie osób. Ponieważ na początku poszerza wiedzę poprzez swoje badania. Po drugie, on / ona zachował moralną i etyczną zasadę badań i służył jako wzór dla innych badaczy. Po trzecie, firma finansowała program badawczy, zbudowała zespół pracowników, a także była odpowiedzialna za wyniki badań. Jeśli dotrzemy tych przesłanek, możemy założyć, że pracownik nie przyniósł korzyści współpracownikom, którzy z nim pracowali. Ten pracownik również nie przyniósł produktu do swojej firmy, ale przyniósł dobro dla firmy osobowej.

Wynik

Z punktu widzenia utilitaryzmu wszystkie działania pracownika były błędne, ponieważ on / ona wziął wsparcie finansowe od firmy, w której posiadał pełen / czasowy kontrakt. Ale wszystko, co on zrobił, było dla jego / jej osobistej firmy. Z tego powodu wzbogacił się kosztem swojego pracodawcy. Nadużywał zaufania kolegów i pozycji w firmie.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy, że dobro jest użyteczne. Użyteczność jest główną zasadą, a dobro jest tym, co przynosi korzyści jak największej liczbie ludzi. Dobro jest

przydatne, zło jest bezużyteczne. Działania tego pracownika nie były użyteczne, dlatego z tego powodu nie możemy ich uznać za dobre. Zło jest znacznie lepsze.

9.2.3 Perspektywa etyki empirystycznej

Definicja etyki empirycznej (patrz rozdział 4.3, strona 33): Zasada etyczna wydaje się opierać na myślach i działaniach, które są statystycznie oceniane jako najczęstsze. Fakt, że często się powtarzają, jest statystycznie uznawany za "dobry". Aby uzasadnić tę konkretną sprawę, musimy wiedzieć, ilu pracowników narusza wewnętrzne zasady firmy dotyczące gromadzonych danych, z którymi pracuje. Ta statystyczna wiedza jest konieczna do uzasadnienia, czy pracownik zrobił dobre, czy złe działanie. W przypadku, gdy nie mamy danych statystycznych, ilu pracowników łamie zasady, chcielibyśmy założyć jedną przesłankę: Większość pracowników nie złamała reguł firmy. Z tego założenia możemy sądzić, że praca wykonywana przez pracowników nie była następstwem działań statystycznie ocenianych jako najczęstsze. Jeśli to prawda, możemy założyć, że nie powtórzył statystycznie zweryfikowanych działań.

Wynik

Z perspektywy etyki empirycznej oczywiste jest, że pracownik przełamał działania ocenione statystycznie jako najczęstsze. Oznacza to, że jego działania były błędne.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy działań statystycznie ocenianych jako najczęstsze. Dobry jest statystycznie częsty sposób zachowania, zło jest statystycznie rzadszym sposobem zachowania. Problemem tej normatywnej szkoły etycznej jest to, że dobro lub zło to statystycznie częsty sposób zachowania. Potrzebujemy innego punktu widzenia.

9.2.4. Perspektywa etyczna według norm lub zasad

Definicja etyki według norm lub zasad: maksymy etyczne kształtują ludzkie życie w formie norm. Jednym z maksymów etycznych może być: nie łamać wewnętrznych zasad firmy. Jeśli mamy etyczną maksymę, możemy po prostu przestrzegać zasad. Z pozycji tej etyki pracownik musi po prostu przestrzegać tych zasad, które nazywane są maksymami etyki. Ale w przypadku, gdy zaczął zbierać dane nie tylko dla firmy, ale także w tym samym momencie dla własnej firmy, złamał wewnętrzne zasady.

Wynik

Z punktu widzenia etyki norm lub zasad pracownik był w błędzie. Ponieważ on / ona nie przestrzegał zasad i je zerwał. W terminologii etycznej nie stosował etycznych maksym.

Usprawiedliwienie

Dobro i zło są oceniane z perspektywy osobistych maksym ludzi, którzy stali się normami. Dobry postępuje zgodnie z normami. Zło łamie normy.

9.2.5 Perspektywa etyki kazuistycznej

Definicja kazuistycznej etyki: Oznacza to, że maksymy i poszczególne przykazania są rozpatrywane dla każdego indywidualnego przypadku, w przypadkach, gdy sumienie przeczy zasadom etycznym lub poszczególnym przykazaniom etycznym sprzecznym z innymi zasadami.